

வேதாகம படிப்பு தொடர்

SILENCED

நமது பார்வையையும், நமது குரலையும், நமது வெற்றியையும் மீண்டும் பெறுதல்

SILENCED

மத்தேயு 12:22

பகைவன் உங்கள் மௌனத்தை விரும்புகிறான். இயேசு உங்கள் சாட்சியை விரும்புகிறார்.

முன்னுரை

பகைவன் நமது தோல்வியை மட்டும் அல்ல, நமது மௌனத்தையே விரும்புகிறான்

ஒவ்வொரு போருக்கும் ஒரு இலக்கு உண்டு. படைகள் வெறும் குழப்பத்தை உண்டாக்குவதற்காக மட்டும் போரிடுவதில்லை; அவை ஆதிக்கத்தைப் பெறுவதற்காகவே போரிடுகின்றன. அதேபோல, சாத்தான் சும்மா தாறுமாறாகத் தாக்குவதில்லை என்று வேதவசனம் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறது. அவனுடைய தாக்குதல்கள் நோக்கமுள்ளவை, தந்திரமானவை, தேவனுடைய நோக்கம் நம் வாழ்க்கையில் நிறைவேறாதபடி தடுக்கும்படியே திட்டமிடப்பட்டவை. நாம் பெரும்பாலும் நமக்குத் தென்படும் போராட்டங்களின்மேல் மட்டுமே கவனம் வைத்தாலும், பகைவன் பெரும்பாலும் நமது சூழ்நிலைகளைவிட மிக ஆழமான ஒன்றுக்காகவே போரிடுகிறான். அவன் நமது யதார்த்தத்தைப் பற்றிய நமது பார்வைக்காகவும், நமது விசுவாச அறிக்கைக்காகவும் போரிடுகிறான். நாம் எதைப் பார்க்கிறோம் என்பதைக் கட்டுப்படுத்தவும், நாம் எதைச் சொல்கிறோம் என்பதை மௌனமாக்கவும் அவனால் முடிந்தால், நாம் எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதன்மேல் அவன் மிகப்பெரிய செல்வாக்கைப் பெற்றுவிடுகிறான்.

மத்தேயு 12:22-ல் இந்த உண்மை தெளிவாகக் காட்டப்படுகிறது. அங்கே, சரீர வியாதியைவிட மிகவும் கொடிய நிலையில் இருந்த ஒரு மனிதனை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது.

> “அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் காணவும்படி அவனை அவர் சொஸ்தமாக்கினார்.”
>
> **மத்தேயு 12:22, தமிழ் வேதாகமம்**

முதற்பார்வையில், இது இயேசுவின் ஊழியத்தில் நடந்த பல அற்புதங்களில் ஒன்று போலத் தோன்றலாம். ஆனால் நாம் நெருக்கமாகக் கவனிக்கும்போது, ஒரு வியத்தகு ஆவிக்குரிய சித்திரத்தைக் காண்கிறோம். இந்த மனிதன் ஒரே ஒரு பிரச்சனையினால் மட்டும் பாதிக்கப்பட்டவன் அல்ல. அவன் பிசாசு பிடிக்கப்பட்டவனாகவும், குருடனாகவும், பேச முடியாதவனாகவும் இருந்தான். அவனுடைய அடிமைத்தனம் அவனுடைய முழு வாழ்க்கையையும் பாதித்திருந்தது. அவனுடைய ஆவி ஒடுக்கப்பட்டிருந்தது, அவனுடைய பார்வை போய்விட்டிருந்தது, அவனுடைய குரல் திருடப்பட்டிருந்தது. பகைவன் அவனுடைய வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை மட்டும் தாக்கவில்லை; விடுதலையை நோக்கி நகரும் ஒவ்வொரு திறனையும் அவனிடமிருந்து எடுத்துவிட முயன்றிருந்தான்.

அந்த மாதிரி இன்றும் மாறவில்லை. சாத்தான் இன்றும் மனிதரை ஆவிக்குரியபடி கட்டவும், தேவனுடைய சத்தியத்திற்கு அவர்களைக் குருடராக்கவும், அவர்களுடைய சாட்சியை மௌனமாக்கவும் முயற்சிக்கிறான். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பார்க்க முடியாத விசுவாசி, ஒருநாள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பேசுவதையும் நிறுத்திவிடுவான் என்பதை அவன் அறிவான். பார்வை மறையும்போது, அறிக்கை விரைவில் நின்றுவிடும். விசுவாசம் பலவீனமடையத் தொடங்கும், நம்பிக்கை மங்கிவிடும், தனிமை இயல்பான விளைவாக மாறிவிடும்.

அநேக உண்மையுள்ள விசுவாசிகள் தங்களை நம்பிக்கையோடு ஜெபிக்கவோ, சந்தோஷத்தோடு ஆராதிக்கவோ, தங்கள் சூழ்நிலைகளின்மேல் விசுவாச வார்த்தைகளைப் பேசவோ முடியாத காலகட்டங்களில் அகப்பட்டுக்கொள்வது ஏன் என்பதை இது விளக்குகிறது. அவர்கள் தேவனை நம்புவதை நிறுத்திவிடவில்லை, ஆனால் பயணத்தின் ஒரு கட்டத்தில், தேவன் செய்துகொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் திறனை இழந்துவிட்டார்கள். ஆவிக்குரிய பார்வை மங்கியதும், பகைவன் உடனே வாயைத் தாக்குகிறான். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை அறிக்கையிடுவதற்குப் பதிலாக, நமது பயங்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லத் தொடங்குகிறோம். நம்பிக்கையைப் பேசுவதற்குப் பதிலாக, மனச்சோர்வைப் பயிற்சி செய்கிறோம். வெற்றியை அறிவிப்பதற்குப் பதிலாக, அமைதியாகத் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

வேதவசனம் முழுவதிலும், நமது பார்வையும் நமது குரலும் பிரிக்கமுடியாதபடி இணைக்கப்பட்டுள்ளன. நமது இருதயத்தை நிரப்புகிறதைக் கொண்டே நாம் பேசுகிறோம், நாம் தொடர்ந்து பார்க்கிறதைக் கொண்டே நமது இருதயம் உருவாகிறது. இதனாலேயே பவுல், விசுவாசிகளின் கண்கள் ஞானதிருஷ்டியால் பிரகாசிக்கப்படும்படி ஜெபித்தார் (எபேசியர் 1:18), இயேசுவும் மெய்யாகக் காணும் கண்களையும் மெய்யாகக் கேட்கும் காதுகளையும் உடையவர்களாக இருக்க மக்களை மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தார். ஆவிக்குரிய பார்வை எப்போதும் ஆவிக்குரிய தைரியத்திற்கு முன்னதாகவே வருகிறது.

ஆனாலும் மத்தேயு 12-ன் அழகு அந்த மனிதனுடைய அடிமைத்தனத்தை விவரிப்பதில் மட்டும் இல்லை. அவன் இயேசுவை சந்தித்தபோது நடந்ததில்தான் அந்த அழகு இருக்கிறது. ஒரே ஒரு நிமிடத்தில், நரகம் திருடியதை இயேசு திரும்பக்கொடுத்தார். குருடு கண்களைத் திறந்த அதே இரட்சகர், மௌனமான வாயையும் திறந்தார். அந்த மனிதன் மீண்டும் காணவும் பேசவும் முடியும் வரை அந்த அற்புதம் முழுமையடையவில்லை. இயேசு அவனுடைய ஒடுக்குதலை நீக்கியது மட்டுமல்ல; சாட்சி சொல்லும் திறனையும் அவருக்குத் திரும்பக் கொடுத்தார்.

அதே கிரியை இன்றும் தொடர்கிறது. கிறிஸ்து இன்றும் குருடான கண்களைத் திறக்கிறார். இன்றும் உடைந்த வாழ்க்கைகளை மீட்டெடுக்கிறார். வெட்கத்தினாலோ, பயத்தினாலோ, போதைப்பழக்கத்தினாலோ, ஏமாற்றத்தினாலோ, தோல்வியினாலோ சிக்கிக்கொண்டதாக உணரும் அனைவருக்கும் இன்றும் நம்பிக்கை கொடுக்கிறார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமது மீட்கப்பட்ட மக்களுக்கு அவர்கள் குரலைத் திரும்பக் கொடுக்கிறார். ஒவ்வொரு சாட்சியும், ஒவ்வொரு விசுவாச ஜெபமும், தேவனுடைய நன்மையைப் பற்றிய ஒவ்வொரு அறிக்கையும், பகைவன் இன்னொரு போரில் தோற்றுப்போனான் என்பதற்கான சான்றாகும்.

இந்தப் பாடத்தை நாம் படிக்கும்போது, மிகப்பெரிய வெற்றி என்பது வெறுமனே நமது போராட்டங்களைத் தாங்கிக்கொள்வது மட்டுமல்ல என்பதைக் காண்போம். தேவனுடைய கரத்தை அறிந்துகொள்ளும் ஆவிக்குரிய பார்வையை மீண்டும் பெறுவதும், அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களை அறிக்கையிடும் தைரியத்தைக் கண்டடைவதும், நமது சொந்த விடுதலையை அனுபவிப்பதோடு மட்டும் நில்லாமல் மற்றவர்களையும் இயேசுவின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவரும் விசுவாசிகளாக மாறுவதுமே அந்த வெற்றியாகும்.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த அந்த மனிதனை ஒருவன் கிறிஸ்துவிடம் கொண்டுவந்தது போலவே, மற்றவர்கள் தங்கள் பார்வையையும், குரலையும், இறுதியில் தங்கள் வெற்றியையும் மீண்டும் பெற உதவும் மக்களாக மாற தேவன் நம்மை அழைக்கிறார்.

01

பிரிவு 1

பகைவனின் முப்படித் தந்திரம்: ஆவியைக் கட்டுதல், கண்களைக் குருடாக்குதல், குரலை மௌனமாக்குதல்

மத்தேயு நமக்கு அறிமுகப்படுத்தும் இந்த மனிதனுடைய நிலை உடனடியாக நமது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. ஒரே ஒரு வசனத்தில், மூன்று வெவ்வேறு வகையான அடிமைத்தனங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவன் பிசாசு பிடிக்கப்பட்டவனாக, குருடனாக, பேச முடியாதவனாக இருந்தான். இவை மூன்று தொடர்பில்லாத பிரச்சனைகள் அல்ல; ஆழமான ஆவிக்குரிய சிறையிருப்பின் மூன்று அறிகுறிகள். பகைவன் அவனுடைய ஆவியைக் கட்டுப்படுத்தி, அவனுடைய பார்வையைத் திருடி, அவனுடைய குரலை எடுத்துவிட்டிருந்தான். அவனுடைய முழு வாழ்க்கையும் அவனால் தானாக மேற்கொள்ள முடியாத சக்திகளால் சிறையாக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த அற்புதம் பிசாசு ஒடுக்குதலிலிருந்து ஒரு உண்மையான விடுதலையைப் பதிவு செய்தாலும், வேதவசனம் முழுவதும் தொடரும் ஒரு மாதிரியையும் இது வெளிப்படுத்துகிறது. சாத்தான் எப்போதுமே மனிதனை முழுவதுமாகத் தாக்க முயற்சிக்கிறான். நமது வாழ்க்கையின் ஒரே ஒரு பகுதியில் மட்டும் செல்வாக்கு செலுத்தி அவன் திருப்தியடைவது அரிது. ஆவிக்குரிய பக்கவாதத்தை உண்டாக்குவதே அவனுடைய நோக்கம். நம்மை தெளிவாகப் பார்க்க விடாமலும், உண்மையாகப் பேச விடாமலும் அவனால் தடுக்க முடிந்தால், தேவனுடைய நோக்கத்தில் நடக்கும் நமது திறனை அவன் பெரிதும் குறுக்கிவிடுகிறான்.

அந்த மனிதனுடைய நிலையின் முதல் பகுதி பிசாசு பிடிப்பு. நாம் இந்த வேதப்பகுதியை வரலாற்று ரீதியாகப் படித்தாலும், அதன் ஆவிக்குரிய நியதிகளை நமது சொந்த வாழ்க்கைக்குப் பொருத்திப் பார்த்தாலும், பாடம் ஒன்றுதான்: ஒவ்வொரு அடிமைத்தனமும் தேவனுக்குச் சொந்தமான பிரதேசத்தை ஒப்புக்கொடுப்பதிலிருந்தே தொடங்குகிறது. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் பிசாசு பிடிக்கப்பட்டவர் அல்ல என்றாலும், ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். பவுல் நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறார்,

> “நமக்கு போராட்டம் மாம்சத்தோடும் இரத்தத்தோடும் அல்ல,
> துரைத்தனங்களோடும் அதிகாரங்களோடும், இப்பிரபஞ்சத்தின் அந்தகார
> லோகாதிபதிகளோடும், வானமண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகளின்
> சேனைகளோடுமே.”
>
> **எபேசியர் 6:12, தமிழ் வேதாகமம்**

நமது போராட்டம் இறுதியில் ஆவிக்குரியது. பகைவன் நமது சிந்தனைகளிலும், நமது உணர்ச்சிகளிலும், நமது ஆசைகளிலும், தேவனுடைய வார்த்தையின் மேலான நமது நம்பிக்கையிலும் செல்வாக்கு செலுத்த முயற்சிக்கிறான். வெளிப்படையான பாவம் தோன்றுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அவனுடைய பெரிய வெற்றிகள் பெரும்பாலும் நடந்துவிடுகின்றன. கிறிஸ்துவின்மேல் முழுமையான சார்பிலிருந்து நமது இருதயம் மெல்ல விலகத் தொடங்கும்போது அவை தொடங்குகின்றன.

இரண்டாவது தாக்குதல் அந்த மனிதனுடைய பார்வையின்மேல் நடந்தது. அவனுடைய குருடு வெறும் சரீர ஊனத்தைவிட மேலானது; அது ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மையின்

சித்திரமாக மாறியது. வேதவசனம் முழுவதிலும், பார்வை என்பது பெரும்பாலும் உணர்வையே குறிக்கிறது. மக்கள் தேவனுடைய கிரியையை உணரமுடியாதபோது, வேதவசனம் அவர்களைக் குருடர்கள் என்று விவரித்தது. சரீரக் கண்பார்வை இருந்தும் ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவு இல்லாத மதத் தலைவர்களை இயேசு மீண்டும் மீண்டும் கடிந்துகொண்டார்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதும்போது இதே நியதியை விளக்கினார்.

> "விசுவாசிக்காதவர்களாகிய அவர்களுக்குள்ளே இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவன் அவர்களுடைய மனதை அந்தகாரப்படுத்தினான்; தேவசாயலாயிருக்கிற கிறிஸ்துவினுடைய மகிமையின் சுவிசேஷத்தின் பிரகாசம் அவர்களுக்குள் பிரகாசியாதபடிக்கே இப்படிச் செய்தான்."
>
> **2 கொரிந்தியர் 4:4, தமிழ் வேதாகமம்**

சாத்தான் வெறும் கண்களை மட்டும் குருடாக்குவதில்லை; அவன் மனதையே குருடாக்குகிறான் என்பதைக் கவனியுங்கள். நமது செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முன்பே, நமது உணர்வைச் சிதைக்க அவன் முயற்சிக்கிறான். குருடாக்கப்பட்ட விசுவாசி ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் விசுவாசத்தின் வழியாக அல்ல, பயத்தின் வழியாக விளக்கத் தொடங்குகிறார். ஒவ்வொரு தாமதமும் கைவிடப்பட்டதுபோலத் தோன்றும். ஒவ்வொரு சோதனையும் நிரந்தரமாகத் தோன்றும். பதிலளிக்கப்படாத ஒவ்வொரு ஜெபமும் தேவன் தன்னை மறந்துவிட்டார் என்பதற்கான சான்றாக மாறும். அவர்களுடைய சூழ்நிலைகள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைவிட உரத்துப் பேசுவதாக மாறும்.

ஆவிக்குரிய பார்வை ஏன் இவ்வளவு அவசியமானது என்பதை இது விளக்குகிறது. விசுவாசம் சாதகமான சூழ்நிலைகளால் உண்டாவதில்லை; தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களின் வழியாக வாழ்க்கையைப் பார்ப்பதன் மூலமே உண்டாகிறது. ஆபிரகாம் வாக்குத்தத்தத்தைக் கண்டதால் தன் முதிர்வயதைத் தாண்டிப் பார்த்தான். மோசே காணப்படாத தேவனைக் கண்டதால் எகிப்தைத் தாங்கிக்கொண்டான் (எபிரெயர் 11:27). எலிசா பரலோக சேனையின்மேல் தன் கண்களை நிலைக்கச் செய்ததால், பகைவனுடைய படைகளால் சூழப்பட்டிருந்தும் அமைதியாக இருந்தான் (2 இராஜாக்கள் 6:16-17). வேதவசனம் முழுவதிலும், தேவனுடைய மக்கள் இயற்கையாகக் காணப்பட்டதை அல்ல, ஆவிக்குரியபடி காணமுடிந்ததையே வைத்து எப்போதும் வாழ்ந்தார்கள்.

கடைசி தாக்குதல் அந்த மனிதனுடைய குரலின்மேல் நடந்தது. அவனுடைய பார்வை போன பின்பு, அவனுடைய பேசும் திறனும் மறைந்தது. இது தற்செயலானது அல்ல. நமது வாய்க்கும் நமது விசுவாசத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பை வேதவசனம் தொடர்ந்து காட்டுகிறது. இயேசு போதித்தார்,

> "இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும்."

மத்தேயு 12:34, தமிழ் வேதாகமம்

இருதயத்தை நிரப்புவது இறுதியில் வாய் வழியாக ஓடுகிறது. விசுவாசம் இருதயத்தை நிரப்பும்போது, நம்பிக்கை பேசப்படுகிறது. பயம் இருதயத்தை ஆண்டுகொள்ளும்போது, பயமே நமது அறிக்கையாக மாறுகிறது. நமது வார்த்தைகளுக்காக சாத்தான் இவ்வளவு தீவிரமாகப் போரிடுவது ஏன் என்பதை இது காட்டுகிறது. வெளிப்படையான கலகத்தால் சாதிக்க முடியாததை மௌனம் பெரும்பாலும் சாதித்துவிடும் என்பதை அவன் அறிவான்.

அநேக விசுவாசிகள் வெளிப்படையாகக் கிறிஸ்துவை மறுக்கவில்லை; அவர்கள் வெறுமனே பேசுவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்கள் இனி எதிர்பார்ப்போடு ஜெபிப்பதில்லை. தேவனுடைய நன்மையைப் பற்றி இனி சாட்சி சொல்வதில்லை. தேவன் செய்ததைக்கொண்டு மற்றவர்களை இனி உற்சாகப்படுத்துவதில்லை. அவர்களுடைய ஆராதனை மேலும் மேலும் அமைதியாகிறது, அவர்களுடைய ஜெபங்கள் மேலும் மேலும் குறுகுகின்றன, அவர்களுடைய நம்பிக்கை மெல்ல மறைந்துவிடுகிறது. மௌனமான விசுவாசி பெரும்பாலும் தனிமைப்பட்ட விசுவாசியாக இருப்பார் என்பதையும், தனிமை அவனுடைய மிகப்பெரிய ஆயுதங்களில் ஒன்று என்பதையும் பகைவன் அறிவான். போதகர் டிஸ்டேல் குறிப்பிட்டதுபோல, சாத்தான் நாம் வெறுமனே போராடவேண்டும் என்று மட்டும் விரும்பவில்லை; நாம் மௌனமாகப் போராடவேண்டும் என்று விரும்புகிறான், ஏனெனில் மௌனம் தனிமையை உண்டாக்குகிறது, தனிமை அடிமைத்தனத்தை ஆழமாக்க இடம் கொடுக்கிறது.

ஆனாலும் இந்த வேதப்பகுதி இயேசுவின் ஊழியத்தைப் பற்றிய ஒரு அற்புதமான உண்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. கிறிஸ்து அந்த மனிதனுடைய நிலையின் ஒரு பகுதியை மட்டும் சொஸ்தமாக்கவில்லை. அவர் முழுப் பிரச்சனையையும் நிவர்த்தி செய்தார். இயேசு ஆவிக்குரிய அடிமைத்தனத்தை நீக்கியபோது, குருடு மறைந்தது, குரல் திரும்பியது. விடுதலை பார்வையையும் சாட்சியையும் மீட்டெடுத்தது. அந்த மனிதன் இதற்குமுன் எப்போதும் காணாததைக் காணவும், இதற்குமுன் ஒருபோதும் சொல்லமுடியாததை அறிவிக்கவும் முடிந்தபடியால் அந்த அற்புதம் முழுமையானது.

அதே இரட்சகர் இன்றும் இப்படியே செயல்படுகிறார். அவர் நமது பாவங்களை மன்னித்துவிட்டு நம்மைப் பயத்தில் சிக்கவைத்துவிடுவதில்லை. அவருடைய உண்மையை நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி நமது ஆவிக்குரிய கண்களைத் திறக்கிறார். அவருடைய நன்மையை நாம் அறிவிக்கும்படி நமது குரல்களை மீட்டெடுக்கிறார். ஒவ்வொரு சாட்சியும் பகைவன் தளம் இழந்தான் என்பதற்கான சான்று. விசுவாசத்தின் ஒவ்வொரு ஜெபமும் ஒவ்வொரு சங்கிலியையும், ஒவ்வொரு பொய்யையும், இருளின் ஒவ்வொரு தந்திரத்தையும்விட கிறிஸ்து இன்னும் பெரியவர் என்று அறிவிக்கிறது.

இந்த முதல் பிரிவு இந்தப் படிப்பின் மீதிக்கு ஒரு அடிப்படை உண்மையைப் போதிக்கிறது: பகைவன் நமது ஆவியைக் கட்டவும், நமது பார்வையைக் குருடாக்கவும், நமது குரலை மௌனமாக்கவும் முயற்சிக்கிறான், ஆனால் இயேசு இம்மூன்றையும் மீட்டெடுக்கிறார்.

சாத்தான் சிறையிருப்பைக் கொண்டுவரும் இடத்தில், கிறிஸ்து விடுதலையைக் கொண்டுவருகிறார்.
சாத்தான் குருட்டுத்தனத்தைக் கொண்டுவரும் இடத்தில், கிறிஸ்து வெளிப்பாட்டைக் கொண்டுவருகிறார்.
சாத்தான் மௌனத்தைக் கொண்டுவரும் இடத்தில், கிறிஸ்து தேவனை மகிமைப்படுத்தும் ஒரு சாட்சியை எழுப்புகிறார்.

02

பிரிவு 2

பேசப்படாதது உடையாமல் இருக்கும்

போதகர் டிஸ்டேலின் செய்தியில் மிக மறக்கமுடியாத ஒரு சொற்றொடர் இதுவே:

பேசப்படாமல் இருப்பது உடையாமல் இருக்கும்.

இது எளிமையான ஒரு வாக்கியம், ஆனாலும் பகைவனுடைய பழமையான, மிகவும் பயனுள்ள தந்திரங்களில் ஒன்றை இது வெளிப்படுத்துகிறது. நமது போராட்டங்கள் பயத்திற்கோ, வெட்கத்திற்கோ, அகந்தைக்கோ பின்னால் மறைந்திருக்கும்வரை, தேவனுடைய குணமாக்கும் வல்லமையால் அவை எதிர்கொள்ளப்படுவது மிகவும் குறைவு என்பதை சாத்தான் அறிவான். நம்மைப் பாவத்தில் விழச்செய்வது மட்டும் அவனுடைய நோக்கமல்ல; நமது பாவத்தை நாமே தனியாகச் சண்டையிடவேண்டும் என்று நம்மை நம்பவைப்பதே அவனுடைய நோக்கம்.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த அந்த மனிதனிடம் இதைத்தான் நாம் காண்கிறோம். அவனுடைய பேசமுடியாத நிலை வெறும் சரீர வரம்பைவிட மேலானது. அது ஆவிக்குரிய தனிமையின் சித்திரமாக மாறியது. அவனால் தன் வலியை விளக்கமுடியவில்லை. அவனால் உதவி கேட்கமுடியவில்லை. அவனால் நம்பிக்கையைச் சாட்சி சொல்லமுடியவில்லை. யாரும் முழுமையாக விளங்கமுடியாத ஒரு சிறையினுள் அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மௌனமே அவனுடைய அடிமைத்தனத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

இன்று அநேக விசுவாசிகள் இதேபோன்ற போராட்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் உண்மையாக ஆலயத்திற்குச் செல்கிறார்கள், பாடல்களைப் பாடுகிறார்கள், ஐக்கியத்தில் புன்னகைக்கிறார்கள், ஆனாலும் யாருக்கும் தெரியாத ஆழமான காயங்களைச் சுமக்கிறார்கள். அவர்கள் தோற்றத்தின் பின்னால் மறைந்துகொள்ளக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் நலமாகத் தோன்றும்போது, உள்ளூர அவர்கள் சோர்ந்துபோய், மனந்தளர்ந்து, யாரும் விளங்கமுடியாது என்று அவர்கள் நம்பும் போராட்டங்களில் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பகைவன் இந்த வகையான தனிமையை விரும்புகிறான், ஏனெனில் ரகசியம் பெரும்பாலும் அடிமைத்தனம் வளரும் மண்ணாக மாறிவிடும். பாவம் இருளில் முதிர்ச்சியடைகிறது. ஒருபோதும் எதிர்கொள்ளப்படாத பயம் பலமடைகிறது. ஒருபோதும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்படாத வெட்கம் அதிகரிக்கிறது. தனிப்பட்ட ஒரு போராட்டமாகத் தொடங்குவது, மௌனத்திற்கு வளர இடம் கொடுப்பதால், இறுதியில் ஒரு சிறையாக மாறிவிடலாம்.

இதனாலேயே யாக்கோபு, நமது மனித இயல்பிற்கு சங்கடமாகத் தோன்றும் ஒரு கட்டளையை சபைக்குக் கொடுக்கிறார்.

> “நீங்கள் சொஸ்தமாகும்படி உங்கள் குற்றங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிக்கையிட்டு, ஒருவருக்காக ஒருவர் ஜெபம் பண்ணுங்கள்.”

யாக்கோபு 5:16, தமிழ் வேதாகமம்

யாக்கோபு விசுவாசிகளை வெறும் ஜெபிக்கும்படி மட்டும் சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர் சொஸ்தமாதலுக்கு முன் அறிக்கையிடுதலை வைக்கிறார். அந்த வரிசை மிக முக்கியமானது. தேவனுடைய திட்டப்படி சபை என்பது தங்களுக்கு பலவீனங்கள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்யும் பரிபூரண மனிதர்களின் கூட்டம் ஒருபோதும் அல்ல. அது ஒருவருக்கொருவர் முழுமையடைய உதவும் மீட்கப்பட்ட மக்களின் ஒரு குடும்பம்.

இந்த வசனம் அடிக்கடி தவறாக விளங்கப்படுகிறது. யாக்கோபு பொது அவமானத்தையோ, நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை கவனமில்லாமல் வெளிப்படுத்துவதையோ போதிக்கவில்லை. கவனமற்ற வெளிப்படைத்தன்மையை வேதவசனம் ஒருபோதும் ஊக்குவிப்பதில்லை. மாறாக, நேர்மை ஜெபத்திற்கும், பொறுப்புணர்வுக்கும், மீட்சிக்கும் வழிநடத்தும் நம்பகமான ஆவிக்குரிய உறவுகளின் முக்கியத்துவத்தையே யாக்கோபு போதிக்கிறார். அறிக்கையிடுதல் என்பது நமது தோல்விகளை அனைவருக்கும் அறிவிப்பதைப் பற்றியது அல்ல; தேவன் நமது சொஸ்தத்திற்காக நமது வாழ்க்கையில் வைத்திருக்கும் மக்களிடமிருந்து வெட்கம் நம்மைத் தனிமைப்படுத்தாதபடி மறுப்பதைப் பற்றியதே.

அநேக சபைகள் போராடும் ஒரு விஷயத்தை போதகர் டிஸ்டேல் எடுத்துக்கூறினார். நாம் காயப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை யாரும் அறியாதபடி, தேவன் நம்மை தனிப்பட்ட முறையில் சொஸ்தமாக்கவேண்டும் என்று பெரும்பாலும் விரும்புகிறோம். நமது ஜெபங்கள் சில நேரங்களில், “கர்த்தாவே, என்னை மாற்றும், ஆனால் என்னை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவராதேயும். என்னை விடுவியும், ஆனால் நான் எதனுடன் போராடிக்கொண்டிருந்தேன் என்று யாருக்கும் தெரியவிடாதேயும்” என்பதாக மாறிவிடுகிறது. ஆனால் தேவன் பெரும்பாலும் சமூகத்தின் வழியாகவே கிரியை செய்கிறார் என்பதை வேதவசனம் மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகிறது. மனத்தாழ்மை இருக்கும் இடத்தில் சொஸ்தம் பாய்கிறது, மனத்தாழ்மைக்கு நேர்மை தேவை.

அறிக்கையிடுதலுக்கு எதிரானது பாசாங்கு செய்வதே. பாசாங்கு நமது தோற்றத்தைக் காப்பாற்றலாம், ஆனால் அது மாற்றத்தை உண்டாக்குவது அரிது. சுவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், மிகப்பெரிய அற்புதங்களை அனுபவித்தவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் தேவையை ஒப்புக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களே. குருடன் பர்திமேயு பொதுவெளியில் இரக்கத்திற்காகக் கூப்பிட்டான். இரத்தப்போக்குள்ள ஸ்திரீ இயேசுவின் வஸ்திரத்தைத் தொட்டபின் நடந்ததை ஒப்புக்கொண்டாள். ஊதாரி மகன் தன் தகப்பன் முன்பாகத் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டான். இவர்களில் யாரும் தங்கள் புகழைப் பாதுகாத்து சொஸ்தம் பெறவில்லை. அவர்கள் தங்கள் உடைவை கிருபையின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவந்ததால் சொஸ்தம் பெற்றார்கள்.

ஆனால் மதத் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் எதிர் வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். தங்களைக் குணமாக்கக்கூடிய அவரையே எதிர்த்துக்கொண்டு, நீதியுள்ளவர்கள் என்ற தோற்றத்தை

கவனமாகப் பராமரித்தார்கள். இயேசுவிடம் வந்த ஏழையையும் உடைந்தவரையும் விட, அகந்தை அவர்களைக் குருடாக்கியிருந்தது. அவர்களுடைய பெரிய தடையாக இருந்தது அறியாமையல்ல, தங்கள் தேவையை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்ததே.

இன்றைய சபைக்கும் இது ஒரு பெரிய ஆபத்தாகவே இருக்கிறது. நமது எண்ணங்களையும், உறவுகளையும், முடிவுகளையும் தொடர்ந்து வடிவமைக்கும் காயங்களை அமைதியாகச் சுமந்துகொண்டே, ஆவிக்குரியபடி ஆரோக்கியமாகத் தோன்றுவதில் நிபுணராக மாறலாம். எல்லாம் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது என்று மற்றவர்களை நம்பவைத்தாலும், தனிப்பட்ட முறையில் பயம், கசப்பு, போதைப்பழக்கம், கவலை, மன்னியாமை, மனச்சோர்வோடு போராடிக்கொண்டிருக்கலாம். வெளித்தோற்றங்கள் மனிதரை ஏமாற்றலாம், ஆனால் தேவனை ஒருபோதும் ஏமாற்றாது.

தாவீது தன் சொந்தத் தோல்விக்குப் பின் இதை உணர்ந்தான். மாதக்கணக்கில் அவன் தன் பாவத்தைக் குறித்து மௌனமாக இருந்தான். சங்கீதம் 32-ல் அந்த மௌனம் தனக்குச் செய்ததை அவன் விவரிக்கிறான்.

> “நான் மௌனமாயிருந்தபோது, நாள்முழுவதும் நான் கதறினதினால் என் எலும்புகள் நலிந்துபோயின.”
>
> **சங்கீதம் 32:3, தமிழ் வேதாகமம்**

தாவீதின் மௌனம் அவனைப் பாதுகாக்கவில்லை; அது அவனை அரித்துத் தின்றது என்பதைக் கவனியுங்கள். அதைத் தனியாகச் சுமந்த காலம் நீளும்தோறும் சுமை கனத்தது. தேவனுக்குமுன் தன் பாவத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதுதான் மன்னிப்பும் மீட்சியும் பாய்யத் தொடங்கின.

இந்த நியதி பாவ அறிக்கையை மட்டும் தாண்டியும் நீள்கிறது. அநேக விசுவாசிகள் துக்கம், ஏமாற்றம், சோதனை, பயம் அல்லது உணர்ச்சி சோர்வைக் குறித்து மௌனமாக இருக்கிறார்கள். பலவீனத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருப்பதே முதிர்ச்சி என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் பவுல் முற்றிலும் வேறான ஒரு மாதிரியைக் காட்டினார். அவர் தன் உபத்திரவங்களையும், தன் பலவீனங்களையும், தன் “மாம்சத்தில் முள்ளையும்” பகிரங்கமாகப் பேசினார். அவருடைய நேர்மை அவருடைய ஊழியத்தைக் குறைக்கவில்லை; அது தேவனுடைய கிருபையை மேலும் பெரிதாக்கியது.

உடைந்த மக்கள் சொஸ்தமாகத் தொடங்குவதற்கு உலகிலேயே மிகவும் பாதுகாப்பான இடமாக சபை இருக்கவேண்டும். இதற்கு நாம் பாவத்தைக் கொண்டாடவேண்டும் அல்லது பரிசுத்தத்தை புறக்கணிக்கவேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல. மாறாக, தண்டனைக்கும் மீட்சிக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசத்தை நாம் விளங்கவேண்டும். அறிக்கையிடுதல் ஆயுதம் அல்ல, அது கூட்டாண்மைக்கான அழைப்பே என்று போதகர் டிஸ்டேல் சபைக்கு அழகாக நினைப்பூட்டினார். ஒருவருடைய அறிக்கையை வதந்தியாகவோ, நியாயத்தீர்ப்பாகவோ மற்றவர்கள் பயன்படுத்தும்போது, தேவன் வேதாகம சமூகத்தை

ஸ்தாபித்த நோக்கத்தையே அவர்கள் மீறுகிறார்கள். ஆனால் அறிக்கையிடுதல் இரக்கத்தோடும், ஜெபத்தோடும், பொறுப்புணர்வோடும் சந்திக்கப்படும்போது, சொஸ்தம் தொடங்குகிறது.

இறுதியில், நமது போராட்டம் தனித்துவமானது என்றும், உண்மையை அறிந்தால் யாரும் நம்மை விளங்கமாட்டார்கள் என்றும் சாத்தான் நம்மை நம்பவைக்க விரும்புகிறான். சுவிசேஷம் நேர்மாறாகச் சொல்கிறது. கிருபை வெட்கத்தைவிட பலமாக இருக்கும் இடமாகவும், சத்தியம் அன்போடு பேசப்படும் இடமாகவும், உடைந்த மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் முழுமையை நோக்கி நடக்க உதவும் இடமாகவும் கிறிஸ்து தமது சபையை உண்டாக்கியிருக்கிறார்.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த அந்த மனிதன் தன்னைக்குறித்துப் பேசமுடியவில்லை, ஆனால் மற்றொருவன் அவனை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்த செயலின் மூலம் பேசினான். அதுவே கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அழகு. நமது சொந்த விசுவாசம் பலவீனமாகவும், நமது சொந்த வார்த்தைகள் இல்லாமலும், நமது சொந்த பார்வை மங்கலாகவும் இருக்கும் காலங்கள் வரும். அந்த நேரங்களில், நாம் நம்பமுடியும்வரை நம்புகிறவர்களும், நாம் ஜெபிக்கமுடியும்வரை ஜெபிக்கிறவர்களும், வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது இனி சங்கிலியில் இருக்கவேண்டியதில்லை என்று நினைப்பூட்டுகிறவர்களுமான உண்மையுள்ள சகோதர சகோதரிகளை தேவன் பெரும்பாலும் நமக்கு அருகில் வைக்கிறார்.

03

பிரிவு 3

நாம் தனியாக நடக்கும்படி ஒருபோதும் படைக்கப்படவில்லை

மத்தேயுவின் விவரிப்பில் உள்ள மிகச் சிறிய விபரங்களில் ஒன்று மிக முக்கியமானதும் ஆகும். இயேசு அந்த அற்புதத்தைச் செய்வதற்குமுன், மத்தேயு இந்த எளிய வார்த்தைகளைப் பதிவு செய்கிறார்:

> "அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்..."
>
> **மத்தேயு 12:22, தமிழ் வேதாகமம்**

அந்த மனிதன் தானாக இயேசுவிடம் வரவில்லை. ஒருவன் அவனைக் கொண்டுவந்தான்.

அந்த ஒரே சொற்றொடர் அற்புதத்தின் முழுப் பார்வையையும் மாற்றிவிடுகிறது. குருடன் காணமுடிவதற்குமுன், மற்றொருவன் அவனுக்காகப் பார்த்தான். ஊமையனால் உதவி கேட்கமுடிவதற்குமுன், மற்றொருவன் தன் செயலின் மூலம் பேசினான். கட்டப்பட்டவன் விடுதலைக்குள் நடக்கமுடிவதற்குமுன், மற்றொருவன் தன் சொந்த வாழ்க்கையை இடைமறித்து அவனைக் கிறிஸ்துவின் சமூகத்திற்குள் சுமந்துகொண்டுவர விரும்பினான்.

தேவனுடைய சபைக்கான அவருடைய மிகச் சிறந்த திட்டங்களில் ஒன்றை இது வெளிப்படுத்துகிறது: மற்றவர்களை இயேசுவிடம் நடத்திச் செல்லும் பாலமாக அவர் அடிக்கடி மனிதரையே பயன்படுத்துகிறார்.

மேல்நாட்டு பண்பாடு சுயசார்பை போற்றுகிறது. ஒவ்வொரு தடையையும் தனியாக வெற்றிகொள்பவரை நாம் பாராட்டுகிறோம். யாரையும் சாராதிருப்பதே வலிமை என்று பெரும்பாலும் விவரிக்கிறோம். ஆனால் தேவனுடைய ராஜ்யம் முற்றிலும் வேறான ஒன்றைப் போதிக்கிறது. நாம் மற்றவர்களை எவ்வளவு குறைவாகச் சார்ந்திருக்கிறோம் என்பதன் அளவில் அல்ல, கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்குள் எவ்வளவு உண்மையாக வாழ்கிறோம் என்பதன் அளவிலேயே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி அளவிடப்படுகிறது.

பவுல் 1 கொரிந்தியர் 12-ல் சபையை ஒரு சரீரமாக விவரிக்கிறார். ஒவ்வொரு உறுப்பும் மற்றவற்றைச் சார்ந்திருக்கிறது. கண்ணால் சரீரமில்லாமல் செயல்படமுடியாது. கை தனக்குத் தேவையில்லை என்று தன்னைக் குறித்துச் சொல்லமுடியாது. மிகவும் பலமான விசுவாசி கூட இறுதியில் மற்றொருவருடைய உற்சாகமோ, ஞானமோ, ஜெபமோ, விசுவாசமோ தேவைப்படும் தருணங்களை அடைவார்.

தனிமை சாத்தானின் பிடித்த ஆயுதங்களில் ஒன்றாக இருப்பது ஏன் என்பதை இது விளக்குகிறது. ஒரு விசுவாசியை அழிப்பதற்குமுன், அவன் பெரும்பாலும் அவரை பிரித்துவிடுகிறான். யாரும் விளங்கமாட்டார்கள், யாரும் அக்கறை காட்டமாட்டார்கள், அல்லது தன் போராட்டம் பகிர்வதற்கு மிகவும் வெட்கமானது என்று அவன் அவரை நம்பவைக்கிறான். மெல்ல அவர்கள் ஐக்கியத்திலிருந்து விலகி, ஜெபத்திற்கு கேட்பதை நிறுத்தி, ஆவிக்குரிய அதிகாரத்திலிருந்து தொடர்பறுந்து, இறுதியில் தாங்கள் தனியாகச் சுமக்கும்படி படைக்கப்படாத சுமைகளைச் சுமக்கத் தொடங்குகிறார்கள்.

பேதுரு நமக்கு எச்சரிக்கிறார்,

> “தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருங்கள், விழிப்பாயிருங்கள்; உங்கள் எதிராளியாகிய பிசாசானவன் கெர்ச்சிக்கிற சிங்கம்போல் யாரை விழுங்கலாமோ என்று வகைதேடிச் சுற்றித்திரிகிறான்.”
>
> **1 பேதுரு 5:8, தமிழ் வேதாகமம்**

சிங்கங்கள் அரிதாகவே கூட்டத்தின் நடுவிலிருப்பதைத் தாக்கும். அவை தனிமைப்பட்ட விலங்கைத் தேடும். பிரிவு பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் தன்மையை அதிகரிக்கிறது. அதே நியதி ஆவிக்குரியபடி உண்மையானது. தெய்வீக உறவுகளால் சூழப்பட்ட விசுவாசியைவிட, தனியாக நடக்கும் விசுவாசி எளிதான இலக்காக மாறுகிறார்.

நமக்குக் கை பிடித்து, “வா, இயேசுவிடம் போவோம்” என்று சொல்ல ஒருவர் தேவைப்படும் காலங்கள் இருக்கின்றன என்பதை போதகர் டிஸ்டேல் வலியுறுத்தியது இதனாலேயே. நமது சொந்த விசுவாசம் சோர்ந்துவிடும், நமது பார்வை மங்கிவிடும், நமது வார்த்தைகள் தோற்றுவிடும் தருணங்கள் இருக்கின்றன. அந்தக் காலங்களில், நாம் தனியாக அவதிப்படுவதற்கு அனுமதிக்க மறுக்கும் உண்மையுள்ள விசுவாசிகளை தேவன் அடிக்கடி அனுப்புகிறார். அவர்கள் நமது பிரச்சனைகளைத் தீர்க்காமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவற்றைத் தீர்க்கக்கூடிய அவரது சமூகத்திற்குள் நம்மைச் சுமந்துசெல்ல முடியும்.

வேதவசனம் முழுவதிலும், தேவனுடைய மிகப்பெரிய அற்புதங்களில் சில நிகழ்ந்தது ஒருவன் மற்றொருவனைச் சுமக்க விரும்பியதனாலேயே.

மாற்கு அதிகாரம் 2-ல் இருந்த பக்கவாதக்காரனால் தன் நிலைமையினாலும், வீட்டைச் சூழ்ந்திருந்த கூட்டத்தினாலும் இயேசுவை அடையமுடியவில்லை. நான்கு நண்பர்கள் தோல்வியை ஏற்க மறுத்தார்கள். அவர்கள் மேல்கூரையின்மேல் ஏறி, அதன் ஒரு பகுதியை அகற்றி, தங்கள் நண்பனை நேராக இயேசுவின் முன்பாக இறக்கினார்கள். இயேசு சொஸ்தத்தை பேசுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அந்த அற்புதம் தொடங்கிவிட்டது. நான்கு சாதாரண மனிதர்கள் தாங்கள் நேசித்த ஒருவரை கிறிஸ்துவின் சமூகத்திற்கு வெளியே இருக்கவிட மாட்டோம் என்று முடிவெடுத்தபோதே அது தொடங்கியது.

இஸ்ரவேலர் அமலேக்கியரோடு போரிட்டபோது, மோசேயின் கைகளைத் தூக்கிப்பிடிக்க ஆரோனும் ஊரும் தேவைப்பட்டார்கள் (யாத்திராகமம் 17:8-13). மோசே தனியாக நின்றபோது, அவனுடைய பலம் தளர்ந்தது. மற்றவர்கள் அவனைத் தாங்கியபோது, வெற்றி திரும்பியது. இஸ்ரவேலின் மிகப்பெரிய தலைவனுக்குக் கூட தன் அருகில் நிற்கும் உண்மையுள்ள மக்கள் தேவைப்பட்டார்கள்.

பவுலும் இந்த நியதியை உணர்ந்திருந்தார். அவர் ஒரு அப்போஸ்தலனாக இருந்தபோதிலும், அவரைப் பலப்படுத்திய உடன்-ஊழியர்களை அவர் தொடர்ந்து குறிப்பிட்டார். மற்றவர்கள் அவருடைய மனந்திரும்புதலைச் சந்தேகித்தபோது பர்னபா அவரை உற்சாகப்படுத்தினார். சீலா சிறையில் அவரோடு ஆராதித்தார். தீமோத்தேயு

அவருடைய ஆவிக்கு புத்துணர்ச்சி அளித்தார். அநேகர் அவரைக் கைவிட்டபோதும் லூக்கா உண்மையாக இருந்தார். புதிய ஏற்பாடு கிறிஸ்தவத்தை ஒருபோதும் தனிமையான பயணமாகக் காட்டுவதில்லை.

சாலொமோன் இதை அழகாகச் சுருக்கினார்:

> "இருவர் ஒருவரைவிட வாசி; அவர்கள் பிரயாசத்தினால் நல்ல பலனை அடைவார்கள். அவர்களில் ஒருவன் விழுந்தால் மற்றவன் தன் தோழனைத் தூக்கிவிடுவான்... மூவடித் திரிக்கப்பட்ட கயிறு சீக்கிரத்தில் அறுபடாது."
>
> **பிரசங்கி 4:9-12, தமிழ் வேதாகமம்**

சாலொமோனின் ஞானம் வெறும் நடைமுறையானது மட்டுமல்ல; அது ஆழ்ந்த ஆவிக்குரியதும் ஆகும். பலவீனமான காலங்களில் ஒருவரை ஒருவர் சுமக்க உதவும்படியே தேவன் நம்மை வடிவமைத்திருக்கிறார். நமது சொந்த பலம் போதாத தருணங்களை நாம் அனைவரும் அனுபவிக்கிறோம். அந்தத் தருணங்களில், மற்றொரு விசுவாசியின் விசுவாசம், நமது சொந்த பலம் புதுப்பிக்கப்படும்வரை நம்மை நிலைநிற்கச் செய்யும் ஆதரவாக மாறலாம்.

இந்த உண்மை ஊழியத்தைப்பற்றிய நமது பார்வையையும் மாற்றுகிறது. ஊழியம் போதகர்களுக்கும், சுவிசேஷகர்களுக்கும், மிஷனரிமார்களுக்கும் மட்டுமே சொந்தமானது என்று அநேகர் நம்புகிறார்கள். ஆனால் இந்த மனிதனை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்த பெயர்குறிப்பிடப்படாத நபர்கள் அந்த அற்புதத்தில் அற்புதத்தைப்போலவே பங்கு பெற்றார்கள் என்பதை மத்தேயு 12 நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. அவர்கள் பெயர்கள் ஒருபோதும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அவர்கள் பொது அங்கீகாரம் ஒன்றும் பெறவில்லை. ஆனாலும் பரலோகம் அவர்களுடைய இரக்கத்தை நினைவில் வைத்திருக்கிறது.

சில நேரங்களில் நாம் செய்யும் மிகப்பெரிய ஊழியம், ஒருவனைத் தனியாகச் சண்டையிட விடாமல் இருப்பதே.

நாம் ஒருபோதும் ஆயிரக்கணக்கானோருக்கு பிரசங்கிக்காமல் இருக்கலாம், ஆனால் காயப்பட்ட ஒரு நண்பரோடு ஜெபிக்கமுடியும். நாம் ஒருபோதும் பிரசங்க பீடத்தின்பின் நிற்காமல் இருக்கலாம், ஆனால் தாங்கமுடியாத துக்கத்தைச் சுமக்கும் ஒருவரோடு உட்காரமுடியும். நாம் ஒருபோதும் அற்புதம் செய்யாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அற்புதம் செய்பவரின் சமூகத்திற்கு மக்களை உண்மையாகக் கொண்டுவரமுடியும்.

தேவனுடைய சமூகத்தை நாமே அனுபவிப்பதற்காக மட்டும் பரிசுத்த ஆவியால் நிரப்பப்படவில்லை என்று போதகர் டிஸ்டேல் சபைக்கு ஒரு வலிமையான நினைப்பூட்டலைக் கொடுத்தார். மற்றவர்கள் அவருடைய விடுதலையை அனுபவிக்க உதவும்படியே நமக்கு வல்லமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்குள்ள ஒவ்வொரு சாட்சியும், தேவன் நமக்குக் கொடுத்த ஒவ்வொரு வெற்றியும், நமது சொந்தச்

சோதனைகள் மூலம் கற்றுக்கொண்ட ஒவ்வொரு பாடமும் மற்றொருவருடைய விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்த தேவன் பயன்படுத்தும் ஒரு கருவியாகிறது.

இது நமது நெருங்கிய உறவுகளை நாம் மதிப்பிடும் விதத்தையும் வடிவமைக்கவேண்டும். ஆரோக்கியமான நட்புகள் வெறும் இன்பமானவை மட்டுமல்ல; அவை ஆவிக்குரிய திசைகாட்டியாகவும் இருக்கின்றன. நமக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் நம்மை கிறிஸ்துவை நோக்கியே தொடர்ந்து அழைத்துச் செல்லவேண்டும், அவரிடமிருந்து விலகவைக்கக்கூடாது. அவர்கள் சமரசத்திற்குப் பதிலாக ஜெபத்தையும், பயத்திற்குப் பதிலாக விசுவாசத்தையும், சாக்குப்போக்குகளுக்குப் பதிலாக மனந்திரும்புதலையும், மனச்சோர்விற்குப் பதிலாக நம்பிக்கையையும் ஊக்குவிக்கவேண்டும்.

இந்த வேதப்பகுதியிலிருந்து மிகவும் நடைமுறையான ஒரு பயன்பாடு ஒரு எளிய கேள்வியே: நாம் யாரை இயேசுவிடம் கொண்டுவருகிறோம்?

நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆவிக்குரிய கண்கள் மங்கியிருக்கும் ஒருவரைத் தெரியும். ஏமாற்றத்தினாலோ, வெட்கத்தினாலோ, பயத்தினாலோ, போதைப்பழக்கத்தினாலோ, துக்கத்தினாலோ, மனச்சோர்வினாலோ குரல் மௌனமாக்கப்பட்ட ஒருவர். அவர்களுக்கு இனி எப்படி ஜெபிப்பது என்று தெரியாமல் இருக்கலாம். விடுதலை சாத்தியம் என்று அவர்கள் நம்பாமல் கூட இருக்கலாம். ஆனால் இதற்காகவே தேவன் நம்மை அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் வைத்திருக்கலாம். மத்தேயு 12-ல் இருந்த பெயர்குறிப்பிடப்படாத மக்களைப் போலவே, ஒருவரின் கையைப் பிடித்து, “என்னோடு வா, இயேசுவிடம் போவோம்” என்று சொல்லும் சிலாக்கியம் நமக்கு உண்டு.

ஒருவரையொருவர் தொடர்ந்து கிறிஸ்துவின் சமூகத்திற்குள் சுமந்துசெல்லும் விசுவாசிகளின் ஒரு சமுதாயமாக மாறும்போது சபை தன் மிகப்பெரிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிறது. மக்கள் போராடுவதை வெறுமனே பார்க்கும் பார்வையாளர்கள் அல்ல நாம். இயேசுவே இறுதி வார்த்தையைச் சொல்லும்வரை எந்த கதையும் முடிவடையவில்லை என்று நம்பும் தேவனுடைய மீட்பின் கிரியையின் கூட்டாளிகளாகவே நாம் இருக்கிறோம்.

04

பிரிவு 4

சபை ஒரு அருங்காட்சியகம் அல்ல, அது மீட்சியின் இடம்

இயேசு கலிலேயா முழுவதும் ஊழியம் செய்தபோது, ஒரு உண்மை தெளிவாகத் தெரிந்தது: உடைந்தவர்கள் அவரிடம் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். குஷ்டரோகிகள் வந்தார்கள். குருடர் கூப்பிட்டார்கள். வரி வசூலிப்பவர்கள் அவருடைய நட்பை நாடினார்கள். சிதைந்த மதிப்பையுடைய பெண்கள் அவருடைய சமூகத்தில் நம்பிக்கையைக் கண்டார்கள். தாய் தந்தையர் நோயுற்ற பிள்ளைகளை அவரிடம் சுமந்துவந்தார்கள். சமுதாயம் மீட்சிக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் என்று கருதியவர்கள் கூட கிறிஸ்துவால் வரவேற்கப்பட்டதைக் கண்டார்கள்.

இயேசு தாமே இப்படிச் சொன்னதால் இது நமக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கக்கூடாது,

> “சொஸ்தமுள்ளவர்களுக்கு அல்ல, வியாதியுள்ளவர்களுக்கே வைத்தியன் வேண்டியதாயிருக்கிறான்... நான் நீதிமான்களையல்ல, பாவிகளையே மனந்திரும்புகைக்கு அழைக்கவந்தேன்.”
>
> **மத்தேயு 9:12-13, தமிழ் வேதாகமம்**

ஒரு வைத்தியன் நலமானவர்களைக் கவனிப்பதன் மூலம் தன் பணியை உருவாக்குவதில்லை. துயருறுவோரை மீட்டெடுப்பதே அவனுடைய நோக்கம். அதேபோல, கிறிஸ்து தமது சபையை பரிபூரண மனிதர்களுக்கான ஒரு காட்சிக்கூடமாக அல்ல, உடைந்த வாழ்க்கைகள் மாற்றும் கிருபையைச் சந்திக்கும் ஒரு இடமாகவே ஸ்தாபித்தார்.

இந்த உண்மை மத்தேயு 12-ல் அழகாகப் பிரதிபலிக்கிறது. பிசாசு பிடிக்கப்பட்ட, குருடான, ஊமையான அந்த மனிதனை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தவர்கள் தோற்றத்தைக் குறித்து அக்கறை கொள்ளவில்லை. சூழ்நிலை எவ்வளவு சங்கடமானதாக மாறலாம் என்று அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. அவனை இயேசுவின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவரமுடிந்தால் சொஸ்தம் சாத்தியம் என்பதை அவர்கள் வெறுமனே அறிந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய முதன்மை மீட்சியே, புகழல்ல.

துரதிருஷ்டவசமாக, மனித இயல்பு பெரும்பாலும் நம்மை எதிர் திசையை நோக்கி இழுக்கிறது. பலவீனம் மறைக்கப்பட்டு, பலம் காட்டப்படும் சூழல்களை நாம் இயற்கையாகவே விரும்புகிறோம். கனமான சுமைகளை அமைதியாகச் சுமந்துகொண்டே, மெருகேற்றப்பட்ட தோற்றங்களை உருவாக்குவதில் நிபுணராக மாறுகிறோம். உண்மையாக ஆலயத்திற்குச் சென்று, ஆராதனையின்போது கைகளை உயர்த்தி, மக்களைப் புன்னகையோடு வாழ்த்தினாலும், நமக்குள் நடக்கும் போராட்டத்தை யாரும் அறியாதபடியால் முற்றிலும் தனியாக உணரமுடியும்.

தோற்றங்கள் உண்மையான சொஸ்தத்தைத் தடுக்கும்போதே, ஆரோக்கியம் என்ற ஒரு மாயையை உண்டாக்கும் என்பதே ஆபத்து.

சுவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், பரிசேயர்களிடையே இருந்த இந்த போக்கை இயேசு மீண்டும் மீண்டும் எதிர்கொண்டார். அவர்கள் இருதயத்தின் நிலைமையைப் புறக்கணித்து, வெளிப்படையான நீதியில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள்.

அவர் அவர்களைப் பார்த்து,

> “மாய்மாலக்காரராகிய வேதபாரகரே, பரிசேயரே, உங்களுக்கு ஐயோ, வெளுக்கப்பட்ட கல்லறைகளுக்கு நீங்கள் சமானமாயிருக்கிறீர்கள்; அவைகள் வெளியே அலங்காரமாய்க் காணப்பட்டாலும், உள்ளே செத்தவர்களின் எலும்புகளினாலும் சகல அசுத்தத்தினாலும் நிறைந்திருக்கும்.”
>
> **மத்தேயு 23:27, தமிழ் வேதாகமம்**

இயேசு சுத்தத்தையோ பரிசுத்தத்தையோ கண்டிக்கவில்லை. மாற்றத்தைவிட தோற்றத்தில் அக்கறை காட்டுவதன் ஆபத்தை அவர் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். கிறிஸ்து இருதயத்தின் ஆழமான பிரச்சனைகளைக் கையாள நாம் விரும்பாவிட்டால், வெளிப்படையான மதம் உள்ளான அடிமைத்தனத்தை மறைத்துவிடலாம்.

பிரசங்கத்தின்போது போதகர் டிஸ்டேல் சொன்ன ஆழமான வாக்கியம் இதுவே: “சபை ஒரு அருங்காட்சியகம் அல்ல.” அருங்காட்சியகங்கள் ஏற்கெனவே இருப்பதைப் பாதுகாக்க உள்ளன. அருங்காட்சியகத்திற்குள் எதுவும் மாறாது. எல்லாம் எப்போதும் இருந்த இடத்திலேயே இருக்கும். ஆனால் சபை உடைவை பாதுகாக்கும்படி ஒருபோதும் நோக்கப்படவில்லை. இயேசு கிறிஸ்துவின் வல்லமையால் வாழ்க்கைகள் மாற்றப்படுவதைக் காணும்படியே சபை இருக்கிறது.

அந்த மாற்றத்திற்கு கிருபையும் சத்தியமும் ஒன்றாக செயல்படும் ஒரு சூழல் தேவை. சத்தியமில்லாத கிருபை பாவத்தை கண்டிப்பதற்குப் பதிலாக அதைப் பொறுத்துக்கொள்கிறது. கிருபையில்லாத சத்தியம் மக்களை மீட்பதற்குப் பதிலாக அவர்களைக் காயப்படுத்துகிறது. இயேசு இரண்டையும் பரிபூரணமாக ஒருங்கிணைத்தார்.

யோவான் அவரை இப்படி விவரிக்கிறார்:

> “வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணினார்.”
>
> **யோவான் 1:14, தமிழ் வேதாகமம்**

இயேசு ஒன்றுக்காக மற்றொன்றை ஒருபோதும் தியாகம் செய்யவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர்களை அடிமைத்தனத்தில் விடும்படி மக்களை அவர் மிகவும் நேசித்தார் என்று சொல்லமுடியாது, அதேபோல் நம்பிக்கை தராமல் அவர்களைக் கண்டிக்கவும் இல்லை.

விபசாரத்தில் பிடிக்கப்பட்ட ஸ்திரீயின் கதையில் இந்த சமநிலையை நாம் அழகாகக் காண்கிறோம். இயேசு அவளைக் கண்டிக்க மறுத்தார், ஆனாலும் அவளுடைய பாவத்தை

மன்னிக்கவும் இல்லை. அவளுடைய குற்றம் சாட்டியவர்களை மௌனமாக்கியபின், அவர் வெறுமனே சொன்னார்,

> “நானும் உன்னை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறதில்லை; நீ போ, இனிப் பாவஞ்செய்யாதே.”
>
> **யோவான் 8:11, தமிழ் வேதாகமம்**

கிருபை அவளுடைய கண்ணியத்தை மீட்டெடுத்தது. சத்தியம் அவளுடைய எதிர்காலத்தை மறுவழிநடத்தியது.

அதுவே உள்ளூர் சபையின் பண்பாடாகவும் மாறவேண்டும்.

ஒருவர் தோல்வியை அறிக்கையிடும்போது, நமது முதல் எதிர்வினை ஒருபோதும் வதந்தியாக இருக்கக்கூடாது. அது ஒருபோதும் சந்தேகமாக இருக்கக்கூடாது. மற்றொருவருடைய பலவீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி நம்மை உயர்த்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பாக அது ஒருபோதும் மாறக்கூடாது. மாறாக, நமது எதிர்வினை கிறிஸ்துவினுடையதைப் போலவே இருக்கவேண்டும்: மீட்சியை நோக்கி அவர்களை வழிநடத்தும்போது இரக்கத்தை நீட்டவேண்டும்.

யாக்கோபு அறிக்கையை தண்டனையோடு அல்ல, ஜெபத்தோடு இணைத்ததற்குக் காரணம் இதுவே. நேர்மையின் நோக்கம் அவமானமல்ல. நேர்மையின் நோக்கம் சொஸ்தமே.

வருத்தமான உண்மை என்னவென்றால், தேவனுடைய இரக்கத்தை நம்புவதைவிட மற்ற கிறிஸ்தவர்களின் எதிர்வினையை அநேக விசுவாசிகள் அதிகம் பயப்படுவதால் அவர்கள் சிக்கியிருக்கிறார்கள். தங்கள் போராட்டங்களை மக்கள் அறிந்தால் தாங்கள் புறக்கணிக்கப்படுவோம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அந்தப் பயம் விளங்கத்தக்கதே என்றாலும், ஒவ்வொரு ஆரோக்கியமான சபையும் மீட்சியின் பண்பாட்டை வேண்டுமென்றே வளர்க்கவேண்டும் என்பதை இது காட்டுகிறது.

பவுல் கலாத்திய சபைக்கு அறிவுறுத்தினார்,

> “சகோதரரே, ஒருவன் யாதொரு தவறு செய்ததாய் அகப்பட்டால், ஆவிக்குரியவர்களாகிய நீங்கள் சாந்த குணமாய் அவனைச் சீர்படுத்துங்கள்.”
>
> **கலாத்தியர் 6:1, தமிழ் வேதாகமம்**

பவுல் தேர்ந்தெடுத்த வார்த்தையைக் கவனியுங்கள். அவனை வெட்கப்படுத்து என்று அவர் சொல்லவில்லை. அவனை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவா என்று சொல்லவில்லை. அவனைக் கைவிடு என்று சொல்லவில்லை.

அவனைச் சீர்படுத்து என்று அவர் சொன்னார்.

சீர்படுத்துதலுக்குப் பின்னால் இருந்த கிரேக்க கருத்து, ஒடிந்த எலும்பை மீண்டும் அதன் இடத்திற்குக் கொண்டுவருவதை விவரிக்கப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அது கவனமான வேலை. அதற்குப் பொறுமை தேவை. அதில் வலி இருக்கலாம், ஆனால் நோக்கம் எப்போதுமே சொஸ்தமே, அழிவல்ல.

மத்தேயு 12-ல் இயேசு செய்ததும் அதுவே. அவர் அந்த பிசாசு பிடிக்கப்பட்ட மனிதனை பொதுவெளியில் அவமானப்படுத்தவில்லை. கூட்டத்தின்முன் அவனை விசாரிக்கவில்லை. கட்டப்பட்டதை வெறுமனே விடுவித்தார், உடைந்ததை சீர்படுத்தினார், பகைவன் திருடியதை அந்த மனிதனுக்குத் திரும்பக் கொடுத்தார். அந்த அற்புதம் அந்த மனிதனுடைய வெட்கத்தின் சாட்சியாக அல்ல, கிறிஸ்துவின் இரக்கத்தின் சாட்சியாக மாறியது.

இது நம் ஒவ்வொருவரையும் ஒரு முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்கத் தூண்டுகிறது: நாம் எத்தகைய சபையாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறோம்?

எல்லாம் சரியாகும்வரை மறைந்திருக்கவேண்டும் என்று மக்கள் நினைக்கும் ஒரு சமூகமா நாம்? அல்லது “நான் போராடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று நேர்மையாகச் சொல்லும் மக்கள், ஜெபத்தையும், உற்சாகத்தையும், பொறுப்புணர்வையும், நம்பிக்கையையும் பெறுவார்கள் என்று அறிந்த ஒரு குடும்பமா நாம்?

மிகக் குறைவான உடைந்த மக்களை உடையவை ஆரோக்கியமான சபைகள் அல்ல. இயேசு கிறிஸ்துவின் வல்லமையால் உடைந்த மக்கள் தொடர்ந்து முழுமையடையும் சபைகளே ஆரோக்கியமானவை.

அது நடக்கும்போது, சபை தேவன் கொடுத்த தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிறது. அது வெறுமனே ஆராதனைக்கூட்டங்களுக்கு மக்கள் வருகைதரும் இடமாக இருப்பதை நிறுத்திவிட்டு, கிறிஸ்து நோக்கியிருந்ததாக மாறுகிறது: சிறைப்பட்டோர் விடுதலை காணும், குருடர் தங்கள் பார்வையை மீண்டும் பெறும், மௌனிகள் தங்கள் சாட்சியை மீண்டும் பெறும், இயேசு இன்னும் சொஸ்தமாக்குகிறார், இன்னும் விடுவிக்கிறார், இன்னும் மாற்றுகிறார் என்பதற்கு ஒவ்வொரு மீட்கப்பட்ட வாழ்க்கையும் உயிருள்ள சான்றாக மாறும் ஒரு இடமாக மாறுகிறது.

05

பிரிவு 5

மீட்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் குரலை மீண்டும் பெறவேண்டும்

இயேசு அசுத்த ஆவியைத் துரத்தியபின் மத்தேயு 12-ல் நடக்கும் மிக அழகான தருணங்களில் ஒன்று இதுவே. அந்த மனிதன் விடுவிக்கப்பட்டான் என்று மத்தேயு வெறுமனே சொல்லவில்லை. "குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் காணவும்" முடிந்தது என்று சொல்கிறார். இயேசு அவனுடைய பார்வையையும் குரலையும் மீட்டெடுத்தார். தேவன் தன் வாழ்க்கையில் செய்ததை அந்த மனிதன் மீண்டும் அறிவிக்கமுடியும்வரை அந்த அற்புதம் முழுமையடையவில்லை.

இந்த விபரம் முக்கியமானது, ஏனெனில் வேதவசனம் முழுவதும் தேவன் எப்போதும் ஒரு குரலுள்ள மக்களையே விரும்பினார். அவருடைய மக்கள் மௌனமான பார்வையாளர்கள் என்று ஒருபோதும் விவரிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் ஆராதிப்பவர்கள், சாட்சிகள், அறிவிப்பவர்கள், அவருடைய நன்மையின் தூதுவர்கள். அவர்களுடைய வாய்கள் தேவனுடைய மகிமை உலகிற்குத் தெரியப்படும் கருவிகளாக மாறுகின்றன.

பகைவன் இந்த நியதியை அறிவான், அதனாலேயே நமது சாட்சிக்கு எதிராக இவ்வளவு தீவிரமாகப் போரிடுகிறான். தேவனுடைய கிருபையைப் பெறுவதிலிருந்து அவனால் நம்மைத் தடுக்கமுடியாவிட்டால், அதைப் பற்றிப் பேசுவதிலிருந்தாவது நம்மைத் தடுக்க அவன் முயற்சிப்பான். பகிரப்பட்ட ஒரு சாட்சிக்கு மற்றொருவரிடம் விசுவாசத்தை எழுப்பும் வல்லமை உண்டு என்பதை அவன் அறிவான். ஒருவருடைய மீட்பின் கதை, தேவன் தனக்கும் அப்படியே செய்யமுடியும் என்று நம்ப மற்றொருவருக்குக் காரணமாகிறது.

இதனாலேயே சங்கீதக்காரன் அறிவித்தான்,

> "கர்த்தரால் மீட்கப்பட்டவர்கள் விரோதியின் கைக்குத்
> தப்புவிக்கப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லக்கடவர்கள்."
>
> **சங்கீதம் 107:2, தமிழ் வேதாகமம்**

கட்டளையைக் கவனியுங்கள். மீட்கப்பட்டவர்கள் இருக்கவேண்டும் என்று மட்டும் அந்தச் சங்கீதம் சொல்லவில்லை. அவர்கள் அப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்று சொல்கிறது. மீட்பு ஒருபோதும் ரகசியமாக இருக்கும்படி நோக்கப்படவில்லை. தேவனுடைய இரட்சிப்புக் கிரியை அறிவிக்கப்படவேண்டியது.

சங்கீதம் 107 அதே மாதிரியை மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகிறது. மக்கள் தங்களை மோசமான நிலைமைகளில் காண்கிறார்கள். சிலர் வனாந்தரத்தில் அலைகிறார்கள். சிலர் இருளிலும் மரணத்தின் நிழலிலும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். சிலர் தங்கள் சொந்த மூடத்தனத்தால் வாதிக்கப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட புயல்களில் சிக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு பகுதியும் அதே திருப்பத்தை அடைகிறது:

> "அப்பொழுது தங்கள் நெருக்கத்திலே கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்;
> அவர் அவர்களை அவர்கள் இடுக்கண்களினின்று விடுவித்தார்."

> **சங்கீதம் 107:6, 13, 19, 28, தமிழ் வேதாகமம்**

ஒவ்வொரு விடுதலைக்குப் பின்பும் துதிக்கான அழைப்பு வருகிறது.

இந்த மாதிரி நோக்கமுள்ளது. தேவன் தமது மக்கள் அவருடைய உண்மையை அறிவிக்கும்படியே அவர்களை விடுவிக்கிறார். ஒவ்வொரு சாட்சியும் அவருடைய இரக்கத்திற்கு இன்னொரு சாட்சியாக மாறுகிறது.

"அப்படிச் சொல்" என்பதன் அர்த்தத்தை நாம் அநேகர் தவறாக விளங்குகிறோம் என்று போதகர் டிஸ்டேல் வலியுறுத்தினார். "ஆம், நான் இரட்சிக்கப்பட்டேன்" என்று சொல்வதோடு நாம் பெரும்பாலும் அதைக் குறைத்துவிடுகிறோம். அது நிச்சயமாக உண்மையே என்றாலும், சங்கீதம் 107 நம்மை மிக வளமான ஒன்றுக்கு அழைக்கிறது. மீட்கப்பட்டவர்கள் கதையைச் சொல்லும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். "நான் காணாமல்போயிருந்தேன், ஆனால் அவர் என்னைக் கண்டுபிடித்தார். நான் உடைந்திருந்தேன், ஆனால் அவர் என்னைச் சீர்படுத்தினார். நான் கட்டப்பட்டிருந்தேன், ஆனால் அவர் என்னை விடுவித்தார். நான் அலைந்துகொண்டிருந்தேன், ஆனால் அவர் என்னை வீட்டுக்கு நடத்திவந்தார்" என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், தேவனுடைய ராஜ்யத்தை முன்னேற்றும் அவருடைய முதன்மையான வழிகளில் ஒன்றாக சாட்சி மாறுகிறது.

இயேசு லேகியோன் என்னும் அசுத்த ஆவிகளால் பிடிக்கப்பட்ட மனிதனைச் சொஸ்தமாக்கியபோது, அவனோடு போகும்படி அந்த மனிதன் கெஞ்சினான். இயேசு அந்த வேண்டுகோளை மறுத்து, அதற்குப் பதிலாக அவனுக்கு ஒரு பணியைக் கொடுத்தார்.

> "நீ உன் வீட்டிற்குப்போய், உன் ஜனங்களிடத்தில், கர்த்தர் உனக்கு இரங்கி உனக்குச் செய்த மகத்துவங்களை அறிவி என்று சொன்னார்."
>
> **மாற்கு 5:19, தமிழ் வேதாகமம்**

தெக்கப்போலி பகுதிக்கான முதல் மிஷனரி பயிற்சிபெற்ற ஒரு இறையியலாளர் அல்ல. அவன் வாழ்க்கை மாற்றப்பட்ட ஒரு மனிதன். அவனுடைய நம்பகத்தன்மை கல்வியிலிருந்து அல்ல, இயேசுவோடான தனிப்பட்ட அனுபவத்திலிருந்து வந்தது.

அதேபோல, கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கவேண்டாம் என்று மதத் தலைவர்கள் பேதுருவையும் யோவானையும் கட்டளையிட்டபோது, அவர்கள் பதிலளித்தார்கள்,

> "நாங்கள் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் பேசாமலிருக்கக் கூடாது."

> **அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 4:20, தமிழ் வேதாகமம்**

இயேசுவோடான ஒரு உண்மையான சந்திப்பு, மௌனமாக இருக்க மறுக்கும் ஒரு சாட்சியை இயற்கையாகவே உண்டாக்குகிறது.

பகைவன் நமது குரலைத் தொடர்ந்து தாக்குவது இதனாலேயே. மௌனம் இருளுக்குப் பயனளிக்கும் என்று அவன் அறிவான். மௌனமான சபை ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கூடலாம், ஆனால் உலகின்மேல் அதற்கிருந்த மிகப்பெரிய செல்வாக்குகளில் ஒன்றை இழந்துவிடும். தேவனுடைய உண்மையைப் பற்றி விசுவாசிகள் பேசுவதை நிறுத்தும்போது, அற்புதங்கள் வேதகால காலத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமானவை என்று அடுத்த தலைமுறை நினைக்கத் தொடங்குகிறது.

ஆனால் ஒவ்வொரு சாட்சியும் நேர்மாறாக அறிவிக்கிறது.

ஒவ்வொரு சொஸ்தமும் இயேசு இன்னும் சொஸ்தமாக்குகிறார் என்று நினைப்பூட்டுகிறது.
மீட்கப்பட்ட ஒவ்வொரு திருமணமும் இயேசு இன்னும் மீட்டெடுக்கிறார் என்று நினைப்பூட்டுகிறது.
உடைந்த ஒவ்வொரு போதைப்பழக்கமும் இயேசு இன்னும் விடுவிக்கிறார் என்று நினைப்பூட்டுகிறது.
மாற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு வாழ்க்கையும் இயேசு இன்னும் எல்லாவற்றையும் புதிதாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைப்பூட்டுகிறது.

பிரசங்கத்தின்போது, தேவன் தங்கள் வாழ்க்கையில் செய்ததைக் குறித்து பொதுவெளியில் சாட்சி சொல்லும்படி போதகர் டிஸ்டேல் பலரை அழைத்தார். ஒரு சாட்சி, தான் ஒருகாலத்தில் கொக்கைன் போதைப்பழக்கத்தில் சிக்கியிருந்ததாகவும், தேவனுடைய கிருபையால் முற்றிலும் மாற்றப்பட்டதாகவும் வெளிப்படையாகப் பகிர்ந்த ஒரு போதகரிடமிருந்து வந்தது. அவர் பேசத் தயாராயிருந்தது அவருடைய கதையை மட்டும் சொல்லவில்லை; அது பகைவனுடைய கதையையே தகர்த்தெறிந்தது. சாத்தான் ஒரு வாழ்நாள் அடையாளமாக எண்ணியது, மீட்பின் ஒரு சாட்சியாக மாறியிருந்தது.

அது ஒரு ஆழமான ஆவிக்குரிய நியதியைக் காட்டுகிறது. சாத்தான் எப்போதும் நமது தோல்விகளையே நமது அடையாளமாக்க விரும்புகிறான். தேவன் எப்போதும் தமது கிருபையையே நமது அடையாளமாக்க விரும்புகிறார்.

பகைவன் சொல்கிறான், “நீ உன் போதைப்பழக்கமே.”
இயேசு சொல்கிறார், “நீ மீட்கப்பட்டவன்.”
பகைவன் சொல்கிறான், “நீ உன் மோசமான தவறே.”
இயேசு சொல்கிறார், “நீ ஒரு புதிய படைப்பு.”
பகைவன் சொல்கிறான், “உன் கதை தோல்வியில் முடிந்தது.”
இயேசு சொல்கிறார், “உன் சாட்சி இப்போதுதான் தொடங்குகிறது.”

பவுல் இந்த மாற்றத்தை உணர்ந்து எழுதினார்,

> “ஆகையால் ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால்
> புதுச்சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம்
> புதிதாயின.”
>
> **2 கொரிந்தியர் 5:17, தமிழ் வேதாகமம்**

நமது கடந்தகாலம் ஒருபோதும் நடக்கவில்லை என்று பவுல் சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். மாறாக, நமது கடந்தகாலம் இனி நம்மை வரையறுக்காது என்று அவர் அறிவிக்கிறார். மீட்பு, தேவனுடைய கிருபையின் சான்றை அழிக்காமலேயே நமது அடையாளத்தை மறுஎழுதுகிறது.

இதனாலேயே ஆவிக்குரிய யுத்தத்தில் சாட்சி இவ்வளவு வலிமையான ஆயுதமாக இருக்கிறது. விசுவாசிகள் சாத்தானை வெற்றிகொள்கிறார்கள் என்று வெளிப்படுத்தல் நமக்குக் காட்டுகிறது,

> “ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும், தங்கள் சாட்சியின்
> வார்த்தையினாலுமே.”
>
> **வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 12:11, தமிழ் வேதாகமம்**

இரத்தம் நமது வெற்றியை விலைக்கிரயமாய் வாங்கியது, ஆனால் நமது சாட்சி அந்த வெற்றியை உலகிற்கு அறிவிக்கிறது.

கிறிஸ்து நமது வாழ்க்கையில் செய்ததை நாம் ஒருவரிடம் சொல்லும் ஒவ்வொரு முறையும், வெட்கத்தை நமக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த பகைவனுக்கு இருந்த இன்னொரு வாய்ப்பை நாம் பறித்துக்கொள்கிறோம். ஒருகாலத்தில் அவமானத்தை உண்டாக்கியது இப்போது ஆராதனையை உண்டாக்குகிறது. ஒருகாலத்தில் தோல்வியைக் குறித்தது இப்போது தேவனுடைய வெற்றியை அறிவிக்கிறது.

மீட்கப்பட்டவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் மூலையில் அமைதியாக வாழும்படி அழைக்கப்படவில்லை. அவருடைய இரக்கத்தின் உயிருள்ள சாட்சிகளாக மாறும்படி நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நமது சாட்சி, சோர்ந்துபோன விசுவாசிகளுக்கு நம்பிக்கை இன்னும் இருக்கிறது என்று நினைப்பூட்டுகிறது. தேவன் நம்மை ஏற்கெனவே கடத்திவந்த போராட்டங்களைப் போன்றவற்றில் போராடுகிறவர்களை அது பலப்படுத்துகிறது. தமக்குச் செய்ததையே அவர்களுக்கும் செய்யக்கூடிய இரட்சகரை நோக்கி அது அவிசுவாசிகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த அந்த மனிதன் தன் பேச்சை மட்டும் மீண்டும் பெறவில்லை. அவன் தன் நோக்கத்தையும் மீண்டும் பெற்றான். ஒருகாலத்தில் மௌனமாயிருந்த வாய் இப்போது தேவனை மகிமைப்படுத்தமுடியும். ஒருகாலத்தில் அடிமைத்தனத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட குரல் இப்போது விடுதலையை அறிவிக்கிறது.

அவனுடைய வாயைத் திறந்த அதே கிறிஸ்து இன்றும் நமது வாய்களைத் திறந்து, ஒவ்வொரு மீட்கப்பட்ட விசுவாசியையும் தைரியத்தோடு அறிவிக்க அழைக்கிறார்:

“கர்த்தர் என்னை விரோதியின் கைக்குத் தப்புவித்திருக்கிறார், நான் இனி மௌனமாயிருக்கமாட்டேன்.”

06

பிரிவு 6

பகைவன் தன் கதையை இழக்கும்வரை மீட்பு முழுமையடையாது

பகைவன் தன் பிடியை மட்டுமல்ல, தன் கதையையும் இழக்கும்வரை மீட்பு முழுமையடையாது என்பது போதகர் டிஸ்டேலின் செய்தியிலிருந்த மிக வலிமையான வாக்கியங்களில் ஒன்று. இந்த உண்மை மத்தேயு 12-ல் பதிவான சரீர அற்புதத்தைவிட மிக தூரம் நீள்கிறது, சாத்தானின் மிகவும் நுட்பமான ஆயுதங்களில் ஒன்றை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது. பெரும்பாலும், ஒருவருடைய வாழ்க்கையின்மேல் பகைவனுக்கு இனி அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும், அவர்கள் தங்களைப்பற்றி நம்பும் கதையை அவன் தொடர்ந்து கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கிறான். ஒருவரை இனி அடிமைத்தனத்தில் வைத்திருக்க அவனால் முடியாவிட்டாலும், அவர்கள் அப்படியே இருப்பதுபோல் வாழவைக்க அவனால் முடியும் என்பதை அவன் அறிவான். வெட்கத்தினாலும், தண்டனை உணர்வினாலும், வலிமிகுந்த நினைவுகளினாலும், தேவனுடைய மீட்கும் கிருபையைவிட தங்கள் மோசமான முடிவுகளாலேயே தாங்கள் என்றென்றும் வரையறுக்கப்படுவதாக விசுவாசிகளை நம்பவைக்க அவன் முயற்சிக்கிறான். இரட்சிப்பின் அற்புதம் வெறுமனே சங்கிலிகளை உடைப்பதில் நிற்காமல் அடையாளத்தையும் மறுஎழுதுகிறது.

வேதவசனத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்த தந்திரம் செயலில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஏதேன் தோட்டத்தில் ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்தபின், அவர்கள் உடனே தேவனுடைய சமூகத்திலிருந்து ஒளிந்துகொண்டார்கள். பாவம் உலகில் நுழைவதற்குமுன், அவர்கள் பயமோ வெட்கமோ இல்லாமல் தங்கள் சிருஷ்டிகரோடு வெளிப்படையாக நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். பாவத்திற்குப்பின், அவர்கள் இனி அவருடைய சமூகத்திற்குச் சொந்தமானவர்கள் அல்ல என்று நம்பினார்கள். தேவனுடைய இயல்பில் எதுவும் மாறவில்லை, ஆனால் அவர்கள் நம்பிய கதையில் எல்லாம் மாறியிருந்தது. அவர்களை மீட்கக்கூடியவரை நோக்கி ஓடுவதற்குப் பதிலாக மறைந்துகொள்ளும்படி வெட்கம் அவர்களை நம்பவைத்தது. அந்த நிமிடத்திலிருந்து, சாத்தான் அதே தந்திரத்தையே தொடர்ந்து பயன்படுத்திவருகிறான். தோல்வி நமது அடையாளத்தை நிரந்தரமாக மாற்றிவிட்டது என்றும், நமது தவறுகள் மீறமுடியாத அளவு பெரியவை என்றும், நமது கடந்தகாலம் எப்போதும் நமது எதிர்காலத்தை வரையறுக்கும் என்றும் அவன் மெல்ல முணுமுணுக்கிறான். ஆனால் சுவிசேஷம் தொடர்ந்து இதற்கு நேர்மாறாகவே அறிவிக்கிறது.

பேதுருவின் வாழ்க்கை இந்த உண்மையை அழகாகக் காட்டுகிறது. இயேசுவை ஒருபோதும் மறுக்கமாட்டேன் என்று தன்னம்பிக்கையோடு சொன்ன சில மணி நேரங்களிலேயே, சிலுவையிடப்படுவதற்குமுன் அவன் மூன்று முறை அவரை மறுத்தான். அவனுடைய தோல்வியின் பாரம் மிகக் கனமாக இருந்தது, பேதுரு வெளியே சென்று கசப்பாய் அழுதான் என்று வேதவசனம் நமக்குச் சொல்கிறது. தன் ஊழியம் உண்மையாகத் தொடங்குவதற்குமுன்பே முடிந்துவிட்டது என்று அவன் நம்புவது எளிதாக இருந்திருக்கும். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதற்குக் கூட தான் இனி தகுதியற்றவன், அவருடைய சபையை நடத்துவது இருக்கட்டும் என்று பேதுரு நம்பவேண்டும் என்பதே பகைவனுடைய நிச்சயமான விருப்பம். ஆனால் உயிர்த்தெழுதலுக்குப்பின், இயேசு வேண்டுமென்றே பேதுருவைத் தேடினார். கலிலேயா கடலோரத்தில் நின்று, இயேசு பேதுருவின் தோல்விகளைத் திரும்பச் சொல்வதோடு தொடங்கவில்லை. மாறாக, “நீ என்னில் அன்பு கூருகிறாயா?” என்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்டார் (யோவான் 21:15-17).

ஒவ்வொரு கேள்வியிலும், வெட்கம் அழிக்க முயன்றதை இயேசு மீட்டெடுத்தார். பின்பு அவரை ஒரு பணிக்கு அழைத்தார்: "என் ஆடுகளை மேய்." கிறிஸ்து பேதுருவை மன்னித்தது மட்டுமல்ல; அவனுடைய அழைப்பையும் மீட்டெடுத்தார். பேதுரு தகுதியிழந்துவிட்டான் என்று பகைவனுடைய கதை சொன்னது, ஆனால் பேதுருவுக்கு இன்னும் ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது என்று இயேசு அறிவித்தார்.

இந்த மாதிரி வேதவசனம் முழுவதும் தோன்றுகிறது. ஆபிராம் ஆபிரகாமாக மாறினான். யாக்கோபு இஸ்ரவேலாக மாறினான். சீமோன் பேதுருவாக மாறினான். சவுல் பவுலாக மாறினான். தேவன் ஒரு மனிதனுடைய கடந்தகாலத்தால் தான் வரம்புக்குட்படுத்தப்படவில்லை என்பதை மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகிறார். தங்கள் வாழ்க்கையை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் மக்களுக்கு புதிய அடையாளங்களைக் கொடுப்பதில் அவர் தனிச்சிறப்பு பெற்றவர். இந்த மனிதர்கள் யாருடைய வரலாறும் குறையற்றதாக இல்லை. அவர்கள் தவறுகள் செய்தார்கள், தோல்விகளை அனுபவித்தார்கள், வருத்தங்களைச் சுமந்தார்கள், ஆனாலும் தேவனுடைய கிருபை அவர்களுடைய கடந்தகாலத்தின் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும்விட பெரியதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. மீட்பு நாம் எங்கிருந்தோம் என்பதை ஒருபோதும் புறக்கணிப்பதில்லை, ஆனால் நமது கடந்தகாலம் நாம் எங்கு செல்கிறோம் என்பதைத் தீர்மானிக்க அனுமதிப்பதுமில்லை.

அப்போஸ்தலன் பவுலைவிட இதை ஆழமாக விளங்கியவர் யாருமில்லை என்று சொல்லலாம். மனந்திரும்புவதற்குமுன், பவுல் சபையை கொடூரமாகத் துன்புறுத்தினார். அவர் விசுவாசிகளைச் சிறையிலடைத்தார், ஸ்தேவானின் கொலைக்கு ஒப்புதல் அளித்தார். ஒவ்வொரு மனித அளவீட்டிலும், அவருடைய கடந்தகாலம் ஊழியத்திலிருந்து அவரை நிரந்தரமாகத் தகுதியிழக்கச் செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஆண்டுகளுக்குப்பின் பவுல் தன்னம்பிக்கையோடு எழுதினார், "தேவனுடைய கிருபையினாலே நான் இருக்கிறபடி இருக்கிறேன்" (1 கொரிந்தியர் 15:10). அவர் என்ன சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். "நான் என் தோல்விகள் ஆக்கியவனாக இருக்கிறேன்" என்று அவர் சொல்லவில்லை, "மக்கள் என்னைக் குறித்து நினைவில் வைத்திருப்பதே நான்" என்றும் அவர் சொல்லவில்லை. அவருடைய அடையாளம் இனி அவருடைய வரலாற்றில் அல்ல, தேவனுடைய கிருபையிலேயே வேரூன்றியிருந்தது. இரக்கம் நினைவைவிட பலமாக மாறியிருந்தது, தேவனுடைய அழைப்பு அவருடைய தவறுகளைவிட பெரியதாக மாறியிருந்தது.

விசுவாசிகள் "ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும், தங்கள் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும்" சாத்தானை வெற்றிகொள்கிறார்கள் என்று வெளிப்படுத்தல் அறிவிப்பது இதனாலேயே (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 12:11). இயேசுவின் இரத்தம் தேவனுக்குமுன் சாத்தானுடைய குற்றச்சாட்டை தோற்கடிக்கிறது, நமது சாட்சி உலகிற்குமுன் சாத்தானுடைய கதையைத் தோற்கடிக்கிறது. கிறிஸ்து நமது வாழ்க்கையில் செய்ததை நாம் வெளிப்படையாக அறிவிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், பகைவனுடைய கைகளிலிருந்து இன்னொரு ஆயுதத்தை நாம் அகற்றுகிறோம். சாட்சி என்பது சுயபுகழ்ச்சி அல்ல; தேவனுடைய கிருபை பாவத்தைவிட, தோல்வியைவிட,

போதைப்பழக்கத்தைவிட, பயத்தைவிட, வெட்கத்தைவிட பெரியது என்ற ஒரு பொது அறிக்கை. நமது அடையாளம் இனி நாம் எங்கிருந்தோம் என்பதால் அல்ல, யார் நம்மை மீட்டெடுத்தார் என்பதாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதை அது நினைப்பூட்டுகிறது.

தேவனுடைய மாற்றும் வல்லமையை அனுபவித்தவர்கள் அவருடைய நன்மையைப்பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசவேண்டும் என்று ஊக்குவித்து போதகர் டிஸ்டேல் இந்த நியதியை அழகாக விளக்கினார். ஒவ்வொரு சாட்சியும் வீட்டைத் தேடும் மற்றொருவருக்கு "ரொட்டித் துணுக்குகளை" விட்டுச்செல்கிறது என்று அவர் விளக்கினார். போதைப்பழக்கத்தோடு போராடும் ஒருவர் மற்றொரு விசுவாசியின் சாட்சியைக் கேட்டு, விடுதலை சாத்தியம் என்பதைக் கண்டடைகிறார். மனச்சோர்வோடு போராடும் ஒருவர், தேவன் மற்றொருவருடைய சந்தோஷத்தை எப்படி மீட்டெடுத்தார் என்பதைக் கேட்டு மீண்டும் நம்பத் தொடங்குகிறார். உடைந்த ஒரு திருமணம், மற்றொரு தம்பதியினருடைய மீட்சிக் கதையைக் கேட்டு நம்பிக்கையைக் காண்கிறது. சாட்சிகள் கடந்தகாலத்தை கொண்டாடுவதைவிட மிக அதிகமானதைச் செய்கின்றன; அவை மற்றொருவருடைய எதிர்காலத்திற்கான விசுவாசத்தைக் கட்டியெழுப்புகின்றன.

சாட்சியின் வல்லமையைப் பகைவன் அறிவான், அதனாலேயே விசுவாசிகள் தொடர்ந்து மௌனமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவன் தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறான். "தேவன் உன்னை எதிலிருந்து மீட்டெடுத்தார் என்று யாரிடமும் சொல்லாதே" என்று வெட்கம் சொல்கிறது. "உன் கடந்தகாலம் தெரிந்தால் மக்கள் உன்னை ஒருபோதும் மதிக்கமாட்டார்கள்" என்று பயம் முணுமுணுக்கிறது. தேவனுடைய இரக்கத்தை மகிமைப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக நமது தோற்றத்தைப் பாதுகாக்கும்படி அகந்தை ஊக்குவிக்கிறது. ஆனாலும் வேதவசனம் முழுவதிலும், தேவனுடைய மக்கள் ரகசியத்தைவிட வெளிப்படைத்தன்மையையே தொடர்ந்து தேர்ந்தெடுத்தார்கள். தாவீது தன் தோல்விகளைப்பற்றி நேர்மையாக எழுதினான். கிறிஸ்துவை மறுத்தபின் பேதுரு தைரியமாகப் பிரசங்கித்தான். தேவன் தன்னை எதிலிருந்து மீட்டெடுத்தார் என்பதை பவுல் சபைகளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பூட்டினார். இவர்களில் யாரும் தங்கள் பாவத்தை மகிமைப்படுத்தவில்லை, ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் தேவனுடைய கிருபையை மகிமைப்படுத்தினார்கள்.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த அந்த மனிதன், இயேசுவின் சமூகத்திற்குள் சுமந்துவரப்பட்ட கதையிலிருந்து முற்றிலும் வேறான ஒரு கதையோடு நிச்சயமாக வெளியேறினான். அவன் இனி குருடு, ஊமைத்தன்மை, அடிமைத்தனத்தால் அடையாளம் காணப்படவில்லை. கிறிஸ்து செய்த அற்புதத்திலிருந்து பிரிக்கமுடியாத அடையாளம் அவனுக்கு உண்டானது. இன்று ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் இது உண்மையே. நமது தோல்விகளால் நினைவில் வைக்கப்படவேண்டும் என்று பகைவன் விரும்புகிறான், ஆனால் இயேசு தமது மீட்பினால் நாம் அறியப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறார். கிறிஸ்து நமது கதையை மறுஎழுதும்போது, பகைவன் நமது வாழ்க்கையின்மேலான தன் பிடியை மட்டும் இழக்கவில்லை; நாம் யார் என்பதை வரையறுக்கும் உரிமையையும் இழக்கிறான்.

07

பிரிவு 7

நம்பிக்கையின் சிறைக்கைதிகள், நமது கடந்தகாலத்தின் சிறைக்கைதிகள் அல்ல

போதகர் டிஸ்டேல் தன் செய்தியின் முடிவை நோக்கி நகர்ந்தபோது, விசுவாசிகள் தங்கள் எதிர்காலத்தைப் பார்க்கும் விதத்தையே முற்றிலும் மாற்றும் ஒரு வேதப்பகுதியை அறிமுகப்படுத்தினார். மீட்பு, சாட்சி, நமது குரலின் மீட்சி பற்றி பேசியபின், அவர் தீர்க்கதரிசி சகரியாவின் வார்த்தைகளுக்குத் திரும்பினார்:

> "நம்பிக்கையின் சிறைக்கைதிகளே, அரணுக்குத் திரும்புங்கள்;
> இன்றைக்கும் நான் உங்களுக்கு இரட்டிப்பாகத் திரும்பச் செய்வேன் என்று அறிவிக்கிறேன்."
>
> **சகரியா 9:12, தமிழ் வேதாகமம்**

முதற்பார்வையில், "நம்பிக்கையின் சிறைக்கைதிகள்" என்ற சொற்றொடர் முரண்பாடாகவே தோன்றலாம். சிறைவாசத்தை நாம் பொதுவாக மனச்சோர்வோடும், வரம்போடும், தண்டனையோடுமே தொடர்புபடுத்துகிறோம். கைதிகள் தங்கள் சுதந்திரத்தை இழந்தவர்கள். அவர்கள் தப்பிக்கமுடியாத சூழ்நிலைகளால் அடைக்கப்பட்டவர்கள். ஆனால் சகரியா, பயத்தினாலோ வெட்கத்தினாலோ அல்ல, நம்பிக்கையினாலேயே சிறைப்பட்ட மக்களைக் குறித்துப் பேசுகிறார். பழைய ஏற்பாட்டில் எங்கும் காணப்படும் தேவனுடைய மக்களைப்பற்றிய மிக அழகான விவரிப்புகளில் இதுவும் ஒன்று.

இந்த வாக்குத்தத்தத்தை முழுமையாக விளங்க, அதன் வரலாற்றுப் பின்னணியை நாம் அறியவேண்டும். பெரும் இழப்பை அனுபவித்த ஒரு தேசத்திற்கு சகரியா ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்தார். எருசலேம் அழிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆலயம் இடிபாடாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. குடும்பங்கள் நாடுகடத்தலையும், அவமானத்தையும், ஆண்டுக்கணக்கான நிச்சயமின்மையையும் தாங்கிக்கொண்டிருந்தன. மனிதப் பார்வையில், தங்கள் சிறந்த நாட்கள் கடந்துவிட்டது என்று நம்புவதற்கு அவர்களுக்கு எல்லா காரணமும் இருந்தது. ஆனால் அந்த மனச்சோர்வான காலகட்டத்தில், தமது மக்கள் இனி தங்கள் சூழ்நிலைகளின் சிறைக்கைதிகள் அல்ல என்று தேவன் அறிவித்தார். அவர்கள் இப்போது நம்பிக்கையின் சிறைக்கைதிகள். அவர்களுக்கு நடந்தததைக் கொண்டு அல்ல, தேவன் அவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்ததைக் கொண்டே அவர்களுடைய எதிர்காலம் தீர்மானிக்கப்படும்.

ஏமாற்றத்தால் சிக்கிக்கொண்டதாக உணர்ந்த ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் இந்த உண்மை நேரடியாகப் பேசுகிறது. அநேகர் ஏதோ ஒன்றின் கைதிகளாக மாறுகிறார்கள், ஆனால் எல்லா சிறைகளும் இரும்புக் கம்பிகளால் கட்டப்பட்டவை அல்ல. சில பயத்தால் கட்டப்பட்டவை. மற்றவை குற்றவுணர்வு, கசப்பு, கவலை, போதைப்பழக்கம் அல்லது வலிமிகுந்த நினைவுகளால் கட்டப்பட்டவை. சிலர் ஒவ்வொரு காலையிலும் வருத்தத்தால் சிறைப்பட்டு எழுகிறார்கள், தாங்கள் திரும்பச்செய்யமுடியாத தவறுகளை தொடர்ந்து மனத்தில் திரும்பப் பார்க்கிறார்கள். மற்றவர்கள் மக்களுடைய கருத்துக்களால் சிறைப்பட்டு, யாரோ ஒருவர் தங்களைக்குறித்து ஒருமுறை சொன்னதைவிட தாங்கள்

ஒருபோதும் மேலானவர்களாக மாறமாட்டோம் என்று நம்புகிறார்கள். இன்னும் சிலர் ஒரு மருத்துவ கண்டறிதலின் கைதிகளாக மாறி, மருத்துவரின் அறிக்கை தங்கள் வாழ்க்கையின் இறுதி அத்தியாயத்தை எழுதிவிட்டது என்று நம்புகிறார்கள்.

பகைவன் இந்த கண்ணுக்குத் தெரியாத சிறைகளைக் கட்டியெழுப்புவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறான், ஏனெனில் அவை எதுவும் ஒருபோதும் மாறாது என்று நம்மை நம்பவைக்கின்றன. முன்னேற்றத்திற்குப் பதிலாக தோல்வியையும், வெற்றிக்குப் பதிலாக தோல்வியையும், ஆசீர்வாதத்திற்குப் பதிலாக ஏமாற்றத்தையும் அவை நம்மை எதிர்பார்க்கச் செய்கின்றன. காலப்போக்கில், இந்தப் பொய்கள் இவ்வளவு பரிச்சயமாகிவிடுகின்றன, அவை உண்மைபோலவே ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றன. ஒருவர் தேவனால் முழுமையாக மன்னிக்கப்பட்டிருந்தும், இன்னும் ஆவிக்குரியபடி சிறையிலிருப்பதுபோலவே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால் தேவன் மற்றொரு வகையான சிறையிருப்பை வழங்குகிறார்.

நம்பிக்கையின் சிறைக்கைதி என்பவர், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களில் இவ்வளவு உறுதியாக நம்பிக்கை வைத்திருப்பதால் மனச்சோர்விற்கு ஒப்புக்கொடுக்க மறுப்பவர். அவர்களுடைய சூழ்நிலைகள் இன்னும் மாறாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பு மாறிவிட்டது. தேவன் உண்மையுள்ளவர் என்ற நிச்சயத்தால் அவர்கள் கைப்பற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் பிரச்சனைகளைவிட அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களையே அவர்கள் அதிகமாக நம்புகிறார்கள். அவர்களுடைய நம்பிக்கை இனி அவர்கள் காண்பதில் அல்ல, தேவன் பேசியதிலேயே நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த வகையான நம்பிக்கை நேர்மறை சிந்தனையோ ஆசாவாதமோ அல்ல. வேதாகம நம்பிக்கை தேவனுடைய இயல்பில் வேரூன்றிய உறுதியான எதிர்பார்ப்பு. தேவன் பேசியிருப்பதால், சூழ்நிலை எவ்வளவு சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றினாலும் அவர் தமது வார்த்தையை நிறைவேற்றுவார் என்ற உறுதி.

ஆபிரகாம் இந்த வகையான நம்பிக்கையோடேயே வாழ்ந்தான். அவன் “நம்பிக்கைக்கு எதிராக நம்பிக்கையோடு விசுவாசித்தான்” என்று ரோமர் நமக்குச் சொல்கிறது (ரோமர் 4:18). ஒரு மகனை எதிர்பார்க்க மனித தர்க்கம் அவனுக்கு எந்தக் காரணத்தையும் கொடுக்கவில்லை. அவனுடைய சரீரம் முதிர்ந்திருந்தது, சாராளின் கர்ப்பம் மலடாயிருந்தது, ஒவ்வொரு இயற்கை சூழ்நிலையும் அந்த வாக்குத்தத்தம் ஒருபோதும் நிறைவேறாது என்று அறிவித்தது. ஆனாலும் ஆபிரகாம் மனித வரம்புகளின் கைதியாக அல்ல, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் கைதியாக மாற தேர்ந்தெடுத்தான். அவனுடைய விசுவாசம் தன் சொந்த திறமையிலல்ல, தேவனுடைய திறமையிலேயே நங்கூரமிடப்பட்டிருந்தது.

யோசேப்பும் நம்பிக்கையின் கைதியாகவே வாழ்ந்தான். தன் சகோதரர்களால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு, அடிமையாக விற்கப்பட்டு, பொய்யாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, சிறையில் மறக்கப்பட்டிருந்தும், அவன் எளிதாக கசப்பின் கைதியாக மாறியிருக்கலாம். அதற்குப்பதிலாக, தேவன் தன் முறைகளை அவன் விளங்காதபோதும் தன் வாழ்க்கையை

வழிநடத்திக்கொண்டிருந்தார் என்று நம்பிக்கொண்டே வந்தான். ஆண்டுகளுக்குப்பின், தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்த அதே சகோதரர்கள் முன் நின்று, யோசேப்பு நேர்மையாக அறிவிக்கமுடிந்தது,

> "நீங்கள் எனக்கு விரோதமாய்த் தீங்கு நினைத்தீர்கள்; தேவனோ அதை நன்மைக்கேதுவாக நினைத்தார்."
>
> **ஆதியாகமம் 50:20, தமிழ் வேதாகமம்**

நம்பிக்கையின் கைதியாக மாறியவர் ஒருவரால் மட்டுமே இப்படி ஒரு அறிக்கை செய்யமுடியும்.

போதகர் டிஸ்டேல் இந்த இரண்டு சிறைகளையும் அழகாக ஒப்பிட்டார். நாம் இனி போதைப்பழக்கத்தின், வெட்கத்தின், பயத்தின், அல்லது மனச்சோர்வின் கைதிகள் அல்ல என்று அவர் சபைக்கு நினைப்பூட்டினார். கிறிஸ்துவின் மூலம், நாம் முற்றிலும் வேறான ஒரு அரணுக்குள் நுழைந்திருக்கிறோம். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களால் இப்போது நாம் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அவருடைய உண்மையால் நாம் சூழப்பட்டிருக்கிறோம். அவருடைய உடன்படிக்கையால் நாம் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். சிறை மாறியிருக்கிறது. பகைவன் செய்ததால் சிக்கிக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, தேவன் நமது வாழ்க்கையின்மேல் அறிவித்ததால் நாம் கைப்பற்றப்பட்டிருக்கிறோம்.

சகரியாவின் வாக்குத்தத்தத்தில் மிகவும் உற்சாகமூட்டும் பகுதி அதன் இறுதி வார்த்தைகளில் வருகிறது: "நான் உனக்கு இரட்டிப்பாகத் திரும்பச் செய்வேன்." வேதவசனம் முழுவதிலும், "இரட்டிப்பு" பெரும்பாலும் இழந்ததைவிட மிகுந்த மீட்சியைக் குறிக்கிறது. தேவன் வெறுமனே தப்பிப்பிழைப்பதை மட்டும் வாக்குறுதி அளிக்கவில்லை; அவர் மீட்சியை வாக்குறுதி அளிக்கிறார். துன்பத்தின் காலங்களை எடுத்து, அவற்றைவிட பெரிய சாட்சியை உருவாக்குவதில் அவர் மகிழ்கிறார். சாம்பலை அழகாகவும், துக்கத்தை சந்தோஷமாகவும், மனச்சோர்வை துதியாகவும் அவர் மாற்றுகிறார். பகைவன் ஆண்டுகளைத் திருடலாம், ஆனால் தேவன் ஆண்டுகளை எப்படி மீட்பது என்று அறிவார். நிரந்தரமாக இழந்துவிட்டதுபோலத் தோன்றியதை மீட்டெடுக்க அவருக்குத் தெரியும்.

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் கஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பார்கள் என்று இதன் அர்த்தமல்ல. கஷ்டத்திற்கு ஒருபோதும் இறுதி வார்த்தை இருக்காது என்பதே இதன் அர்த்தம். சிலுவையே இந்த உண்மையை நிரூபிக்கிறது. சாத்தானின் மிகப்பெரிய வெற்றியாகத் தோன்றியது தேவனுடைய மிகப்பெரிய வெற்றியாக மாறியது. கல்வாரியை இரட்சிப்பின் வாசலாக தேவன் மாற்றமுடியுமானால், நமது வாழ்க்கையின் வலிமிகுந்த அத்தியாயங்களை அவருடைய நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும் சாட்சிகளாக அவர் நிச்சயமாக மாற்றமுடியும்.

விசுவாசிகளாகிய நாம், நாம் எந்தச் சிறையில் வாழப்போகிறோம் என்பதைத் தொடர்ந்து தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். பயத்தின், குற்றவுணர்வின், வெறுப்பின், ஏமாற்றத்தின்

கைதிகளாகவே நாம் தொடர்வோமா? அல்லது தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் நமது தற்போதைய சூழ்நிலைகளைவிட பெரியவை என்று நம்பி நம்பிக்கையின் கைதிகளாக மாறுவோமா?

அந்தப் பதில் இன்றைய போராட்டங்களை நாம் தாங்கிக்கொள்ளும் விதத்தை மட்டுமல்ல, நாளையின் வெற்றிகளை நாம் எதிர்பார்க்கும் விதத்தையும் வடிவமைக்கும். நம்பிக்கையின் கைதிகளாக மாறுகிறவர்கள், தாங்கள் காத்திருக்கும்போதே ஏற்கெனவே சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டடைகிறார்கள். ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் நிறைவேறுவதை அவர்கள் இன்னும் காணாமலிருக்கலாம், ஆனால் வாக்குறுதியளித்தவர் உண்மையுள்ளவர் என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். அந்த நிச்சயம் அவர்களை சந்தோஷத்தோடு முன்நோக்கி நடக்கவும், துன்பத்தின் நடுவே ஆராதிக்கவும், தேவன் இன்னும் முடிக்கவில்லை என்பதால் தங்கள் கதை இன்னும் முடியவில்லை என்று அசைக்கமுடியாத விசுவாசத்தோடு அறிவிக்கவும் அனுமதிக்கிறது.

08

பிரிவு 8

புயலுக்கு முன்பே ஒரு சத்தம் இருக்கிறது

ஆராதனை முடிவை நோக்கி நகர்ந்தபோது, போதகர் அசோலினி போதகர் டிஸ்டேலின் செய்தியை அழகாக நிறைவுசெய்யும் ஒரு வலிமையான சிந்தனையைச் சேர்த்தார். பெரும்பாலும் தவறாக மேற்கோள் காட்டப்படும் ஒரு வசனத்தை அவர் சபைக்கு நினைப்பூட்டினார். "மழையின் திரளான சத்தத்தைக் கேட்கிறேன்" என்று அநேக கிறிஸ்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் எலியா உண்மையில் சொன்னது அதுவல்ல. வேதவசனம் அவருடைய வார்த்தைகளை இப்படிப் பதிவு செய்கிறது:

> "எலியா ஆகாபை நோக்கி, நீ போய்ப் புசித்துக் குடி, திரளான மழையின் இரைச்சல் உண்டு என்று சொன்னான்."
>
> **1 இராஜாக்கள் 18:41, தமிழ் வேதாகமம்**

இந்த வித்தியாசம் சிறியதாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அது ஆழமான ஆவிக்குரிய அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. எலியா தன் இயற்கை காதுகளால் தான் கேட்டதை விவரிக்கவில்லை. அதற்குரிய தெரியும் சான்று ஏதும் இல்லாமலேயே அவர் ஒரு ஆவிக்குரிய யதார்த்தத்தை அறிவித்தார். மழை பெய்யவில்லை. வானத்தை நிரப்பும் இருண்ட மேகங்கள் இல்லை. மூன்று ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இஸ்ரவேலைப் பாழாக்கிய வறட்சி இன்னும் இருந்தது. ஆனாலும் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் ஏற்கெனவே நடமாட்டத்தில் இருந்ததால், ஒரு சத்தம் இருக்கிறது என்று எலியா தன்னம்பிக்கையோடு அறிவித்தார்.

இதுவே விசுவாசத்தின் மொழி. அற்புதம் காணப்படும்வரை விசுவாசம் பேசுவதற்குக் காத்திருப்பதில்லை. ஏற்கெனவே பேசியவரை நம்புவதால் விசுவாசம் பேசுகிறது. "பார்த்தால்தான் நம்புவேன்" என்று உலகம் சொல்கிறது. நமது சூழ்நிலைகளைவிட தேவனுடைய வார்த்தையே நிச்சயமானது என்பதால், பார்ப்பதற்குமுன் நம்பும்படி வேதவசனம் நமக்குப் போதிக்கிறது.

இந்த நியதி வேதவசனம் முழுவதும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறது. யோசுவா எரிகோவைச் சுற்றி நடப்பதற்குமுன், "எரிகோவை உன் கையில் ஒப்புக்கொடுத்தேன்" என்று தேவன் அறிவித்தார் (யோசுவா 6:2). மதில்கள் இன்னும் நின்றுகொண்டிருந்தன, வாசல்கள் இன்னும் மூடப்பட்டிருந்தன, போர் இன்னும் தொடங்கவில்லை, ஆனாலும் தேவன் வெற்றி ஏற்கெனவே நடந்ததுபோலவே பேசினார். மதில்கள் விழுவதற்குக் காத்திருக்காமலேயே பரலோகம் முடிவை அறிவித்தது.

அதேபோல், மீதியானியரிடமிருந்து இஸ்ரவேலை விடுவிக்க தேவன் கிதியோனை அழைத்தபோது, அவரை "பராக்கிரமசாலியே" என்று விளித்தார் (நியாயாதிபதிகள் 6:12). கிதியோன் நிச்சயமாகத் தன்னைப் பராக்கிரமசாலி என்று உணரவில்லை. பயத்தாலும், பாதுகாப்பின்மையாலும் மூழ்கி, திராட்சை ஆலையில் ஒளிந்திருந்தான். ஆனாலும் கிதியோனின் தற்போதைய நிலைமையின்படி அல்ல, தமது கிருபை நிறைவேற்றப்போவதன்படியே தேவன் அவனிடம் பேசினார்.

அதே நியதி ஆபிரகாமின் வாழ்க்கையிலும் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. ஈசாக்கு பிறப்பதற்குமுன், தேவன் ஆபிராமின் பெயரை ஆபிரகாம் என்று மாற்றினார், அதன் அர்த்தம் "அநேக ஜாதிகளின் தகப்பன்." யாராவது அவனுடைய பெயரை அழைக்கும்போதெல்லாம், அறியாமலேயே இன்னும் யதார்த்தமாகாத ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை அவர்கள் அறிவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் பெரும்பாலும் காணப்படும் நிறைவேற்றங்களாக மாறுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்குமுன்பே அறிக்கைகளாகவே தொடங்குகின்றன.

போதகர் அசோலினி இந்த உண்மையை புதிய ஏற்பாட்டிலிருந்த மற்றொரு முக்கியமான வேதப்பகுதியோடு இணைத்தார். பவுல் ஜெபித்தார்,

> "கர்த்தருடைய வசனம் விரைவாய் ஓடி மகிமைப்படும்படிக்கு."
>
> **2 தெசலோனிக்கேயர் 3:1, தமிழ் வேதாகமம்**

தேவனுடைய வார்த்தையை பெரும்பாலான விசுவாசிகள் ஒரு இலக்குமட்டுமே என்பதுபோல் நடத்துகிறார்கள், அது தங்கள் இருதயத்தில் இறங்கியபின் தொடர்ந்து செல்லாமல் நிற்கவிடுகிறார்கள் என்று அவர் விளக்கினார். ஆனால் அந்த வார்த்தை தொடர்ந்து ஓடும்படியே, அதாவது நமது வாழ்க்கை வழியாக தொடர்ந்து செல்லும்படியே பவுல் ஜெபித்தார். தேவனுடைய வார்த்தை நம்மோடு நிற்கும்படி ஒருபோதும் நோக்கப்படவில்லை; அது நம் வழியாக நமது உரையாடல்களுக்குள்ளும், நமது குடும்பங்களுக்குள்ளும், நமது வேலைத்தலங்களுக்குள்ளும், நமது சமூகங்களுக்குள்ளும் பாய்யவேண்டியிருந்தது.

நமது குரலை மீட்டெடுப்பது இவ்வளவு முக்கியமானது இதனாலேயே. மௌனமான ஒரு விசுவாசி தேவனுடைய வார்த்தையின் ஓட்டத்தை இடைமறிக்கிறார். நாம் அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களை உள்ளூர நம்பலாம், ஆனால் நாம் ஒருபோதும் அவற்றை அறிவிக்காவிட்டால், மற்றவர்களை அவற்றால் உற்சாகப்படுத்தாவிட்டால், அவருடைய உண்மையைக் குறித்து சாட்சி சொல்லாவிட்டால், அந்த வார்த்தை ஒரு தங்குமிடத்தைக் கண்டடைந்திருக்கிறது, ஆனால் ஒரு பாதையைக் கண்டடையவில்லை.

பகைவன் இதை அறிவான். தேவனுடைய மக்களை அவனால் மௌனமாக்கமுடிந்தால், நம்பிக்கையின் பரவலை அவனால் கட்டுப்படுத்தமுடியும் என்பதை அவன் அறிவான். அநேக விசுவாசிகள் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையின்மேல் விசுவாச வார்த்தைகளைப் பேச போராடுவது இதனாலேயே. அவர்கள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்குப் பதிலாக தங்கள் பயங்களைத் தொடர்ந்து மனத்தில் திரும்பப் பார்க்கிறார்கள். வரப்போகும் மழையை அறிவிக்க மறந்துவிட்டு, வறட்சியை விவரிப்பதில் நிபுணராகிவிடுகிறார்கள்.

தேவனுடைய மக்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளின்படி அல்ல, அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களின்படியே பேசும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை வேதவசனம் மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகிறது.

எசேக்கியேல் உலர்ந்த எலும்புகள் நிறைந்த ஒரு பள்ளத்தாக்கிற்குள் நடத்திச் செல்லப்பட்டான். மனித தர்க்கம் அந்த எலும்புகள் மீட்பதற்கு அப்பாற்பட்டவை என்று சொன்னது. ஆனால் தேவன் தீர்க்கதரிசியைக் கேட்டார்,

> "இந்த எலும்புகள் பிழைக்குமா?"
> **எசேக்கியேல் 37:3, தமிழ் வேதாகமம்**

பின்பு தேவன் எசேக்கியேலுக்கு ஒரு அசாதாரண கட்டளையைக் கொடுத்தார்:

> "இந்த எலும்புகளுக்கு நீ தீர்க்கதரிசனம் உரை."
> **எசேக்கியேல் 37:4, தமிழ் வேதாகமம்**

பள்ளத்தாக்கின் நிலைமையை விவரிக்கும்படி தேவன் எசேக்கியேலைக் கேட்கவில்லை. நம்பிக்கையற்றதாகத் தோன்றியதன்மேல் கர்த்தருடைய வார்த்தையை அறிவிக்கும்படி அவருக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார். தீர்க்கதரிசி கீழ்ப்படிந்தபோது, சாத்தியமற்றது நடக்கத் தொடங்கியது. எலும்புகள் ஒன்றுசேர்ந்தன. மாம்சம் தோன்றியது. சுவாசம் அவைகளுக்குள் நுழைந்தது. மரணம் ஆண்டிருந்த இடத்தில் ஒரு படை நின்றது.

என்ன மாறியது?

எசேக்கியேல் முதன்முதலில் பேசியபோது சூழ்நிலைகள் மாறவில்லை. சான்று தோன்றுவதற்குமுன்பே தேவனுடைய வார்த்தை அந்த சூழ்நிலைக்குள் வெறுமனே நுழைந்தது.

இதே நியதி இன்று நமது வாழ்க்கைக்கும் பொருந்துகிறது. நமது திருமணங்கள் இன்னும் மீட்கப்பட்டதுபோல் தோன்றாத தருணங்கள் இருக்கின்றன, நமது பிள்ளைகள் இன்னும் தேவனிடம் திரும்பவில்லை, நமது ஜெபங்கள் இன்னும் பதிலளிக்கப்படவில்லை, நமது சூழ்நிலைகள் வலிமிகுந்தபடி மாறாமலேயே இருக்கின்றன. அந்தக் காலங்களில், விசுவாசம் யதார்த்தத்தை மறுக்காது, ஆனால் அதற்கு அடிபணியவும் மாட்டாது. நாம் காத்திருக்கும்போதும் அவருடைய இயல்பு உண்மையுள்ளதாகவே இருப்பதால், விசுவாசம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

பிரசங்கம் முழுவதும் போதகர் டிஸ்டேல் போதித்துக்கொண்டிருந்தது இதைத்தான். தேவன் வாக்குறுதியளித்ததை நாம் காண்பதை நிறுத்தும்படியே பகைவன் நமது பார்வையைத் திருட விரும்புகிறான். பின்பு தேவன் வாக்குறுதியளித்ததை நாம் பேசுவதை நிறுத்தும்படியே நமது குரலைத் திருட விரும்புகிறான். ஆனால் இயேசு இரண்டையும் மீட்டெடுக்கிறார். விசுவாசத்தின் கண்ணாடி வழியாக நாம் காணும்படி அவர் நமது கண்களைத் திறக்கிறார், பரலோகம் ஏற்கெனவே பேசியதை நாம் அறிவிக்கும்படி நமது வாய்களைத் திறக்கிறார்.

விசுவாசிகளாகிய நாம், யதார்த்தத்தைப் புறக்கணிப்பதனால் அல்ல, யதார்த்தத்தை ஆளும் தேவனை அறிந்திருப்பதனாலேயே நம்பிக்கையோடு பேசக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கிறிஸ்து நமது சுகவைத்தியர் என்பதால் சொஸ்தத்தை அறிவிக்கிறோம். கிறிஸ்து நமது மீட்பர் என்பதால் மீட்சியை அறிவிக்கிறோம். கிறிஸ்து மரணத்தையே ஜெயித்தார் என்பதால் நம்பிக்கையை அறிவிக்கிறோம்.

மழை பெய்யத் தொடங்குவதற்கு நீண்ட காலத்திற்குமுன்பே, விசுவாசத்தின் இருதயத்தில் ஏற்கெனவே ஒரு சத்தம் இருக்கிறது. அற்புதம் கண்ணுக்குத் தெரியும்முன்பே, பரலோகம் ஏற்கெனவே பேசிவிட்டது. கேள்வி தேவன் உண்மையுள்ளவரா என்பதல்ல. அவர் பேசியது நாம் இறுதியில் காணும் வரை, அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களைத் தொடர்ந்து அறிவிப்போமா என்பதே கேள்வி.

09

பிரிவு 9

மக்களை இயேசுவிடம் கொண்டுவருவதே நமது மிகப்பெரிய அழைப்பு

மத்தேயு 12-ஐ நாம் படிக்கும்போது, நமது கவனம் முழுவதும் அந்த அற்புதத்தின்மேலேயே செல்வது எளிது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பிசாசு பிடிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனை இயேசு விடுவித்தார், குருடான கண்களைத் திறந்தார், பேசும் திறனை மீட்டெடுத்தார். ஆனால் அந்த அற்புதங்கள் எதுவும் நடப்பதற்குமுன், இரக்கத்தின் மற்றொரு செயல் அமைதியாக பின்னணியில் நடந்தது. அந்த உடைந்த மனிதனை கிறிஸ்துவின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவரும்படி ஒருவர் போதுமான அக்கறை காட்டினார். அந்த அன்பின் செயல் இல்லாதிருந்தால், வேதவசனத்தில் பதிவான அந்த அற்புதமே ஒருபோதும் நடந்திருக்காது.

மத்தேயு வெறுமனே சொல்கிறார்,

> “அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்.”
>
> **மத்தேயு 12:22, தமிழ் வேதாகமம்**

இந்த மனிதனைக் கொண்டுவந்த மக்கள் பெயர்குறிப்பிடப்படாமலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எத்தனைபேர் என்றோ, அவர்கள் என்ன தொழில் செய்தார்கள் என்றோ, ஜெப ஆலயத்தில் அவர்களுக்கு ஏதேனும் சிறப்பு பதவி இருந்ததா என்றோ வேதவசனம் நமக்குச் சொல்லவேயில்லை. அவர்கள் ஒருபோதும் பொது அங்கீகாரம் பெறவில்லை, ஆனாலும் பரலோகம் அவர்களுடைய இரக்கச் செயலை எல்லா தலைமுறைகளும் வாசிக்கும்படி பதிவு செய்திருக்கிறது. இயேசுவின் ஒவ்வொரு சீடனும் விளங்கவேண்டிய ஒன்றை அவர்கள் விளங்கியிருந்தார்கள்: கிறிஸ்துவை நாமே அனுபவிப்பது மட்டுமல்ல, மற்றவர்களை அவருடைய சமூகத்திற்குள் கொண்டுவருவதே நமது மிகப்பெரிய பொறுப்பு.

உலகை அடைவதற்கான தேவனுடைய வழி எப்போதுமே இதுவே. வேதவசனம் முழுவதும், மற்றவர்களை தம்மிடம் வழிநடத்த விரும்பும் சாதாரண மக்கள் வழியாகவே அவர் தொடர்ந்து செயல்படுகிறார். அந்திரேயா பெந்தெகொஸ்தேயில் பேதுரு பிரசங்கிப்பதற்குமுன்பே அவனை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தான். பிலிப்பு நாத்தான்வேலைக் கொண்டுவந்தான். சமாரியப் பெண் தன் ஊருக்குத் திரும்பி தான் அறிந்த அனைவரையும் மேசியாவைச் சந்திக்க வரும்படி அழைத்தாள். இயேசு பரலோகத்திற்கு ஏறிச்சென்றபின்பும், சாதாரண விசுவாசிகள் தாங்கள் சென்ற இடமெல்லாம் அசாதாரண செய்தியைச் சுமந்துசென்றதால் சபை தொடர்ந்து வளர்ந்தது.

மகா கட்டளையே இந்த அழைப்பைப் பிரதிபலிக்கிறது.

> “நீங்கள் புறப்பட்டுப்போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி... நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்குப் போதித்து...”

> **மத்தேயு 28:19-20, தமிழ் வேதாகமம்**

இயேசு தமது சீடர்களை வெறுமனே பலமான விசுவாசிகளாக மாறும்படி மட்டும் கட்டளையிடவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். சீடர்களை உருவாக்குபவர்களாக மாறும்படி அவர் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். கிறிஸ்தவம் நம்மோடு நிற்கும்படி ஒருபோதும் நோக்கப்படவில்லை. நாம் பெறும் ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதமும் நாம் பகிரும்படி அழைக்கப்பட்ட ஒரு பொறுப்பாகும்.

கடினமான காலகட்டங்களினூடே நாம் நடக்க தேவன் அனுமதிப்பதற்கான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று. நமது சொந்த விசுவாசத்தை பலப்படுத்த அவர் சோதனைகளை நிச்சயமாகப் பயன்படுத்தினாலும், ஒருநாள் இதேபோன்ற போராட்டங்களை எதிர்கொள்ளும் மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யவும் அவர் நம்மைத் தயார்படுத்துகிறார்.

பவுல் தன் இரண்டாம் கொரிந்திய நிருபத்தில் இதை அழகாக விளக்குகிறார்:

> “எந்த உபத்திரவத்திலாகிலும் இருக்கிறவர்களுக்கு நாங்கள் தேவனால் ஆறுதலடைந்த ஆறுதலைக்கொண்டு அவர்களை ஆற்றத்தக்கதாக, சகல உபத்திரவத்திலேயும் எங்களை ஆற்றுகிற தேவன்.”
>
> **2 கொரிந்தியர் 1:4, தமிழ் வேதாகமம்**

தேவன் நமது வலியை அரிதாகவே வீணடிக்கிறார். இன்று நாம் பெறும் ஆறுதல் பெரும்பாலும் நாளை மற்றொருவருக்குத் தேவையான உற்சாகமாக மாறுகிறது.

போதகர் டிஸ்டேல் சபையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி சவால்விட்டது இதைத்தான். தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை நாமே அனுபவிக்கும்படி மட்டும் பரிசுத்த ஆவியால் நிரப்பப்படவில்லை என்று அவர் நமக்கு நினைப்பூட்டினார். இன்னும் ஒரு வழியைக் காணமுடியாதவர்களுக்காக இடைவெளியில் நிற்கும்படி நமக்கு வல்லமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆவிக்குரியபடி குருடராகவும், உணர்ச்சிரீதியாகச் சோர்ந்தும், உதவி கேட்க வார்த்தைகள் காணமுடியாமலும் இருக்கும் மக்கள் நம் சுற்றிலும் இருக்கிறார்கள். சிலர் நமது குடும்ப உறுப்பினர்கள். மற்றவர்கள் உடன் பணிபுரிபவர்கள், அண்டைவீட்டார், சக மாணவர்கள், அல்லது சபையில் நமக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் கூட. வெளியில் அவர்கள் நலமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் உள்ளூர தாங்கமுடியாத சுமைகளை அமைதியாகச் சுமந்துகொண்டிருக்கலாம். சில நேரங்களில், “வா, இயேசுவிடம் போவோம்” என்று சொல்லி, ஒருவரது கையைப் பிடிக்க விரும்பும் ஒருவர் மட்டுமே அவர்களுக்குத் தேவை.

இந்த அழைப்புக்கு ஆவிக்குரிய உணர்திறன் தேவை. உதவி தேவைப்படும் அனைவரும் அதைக் கேட்கமாட்டார்கள். அகந்தை, பயம், சங்கடம் அல்லது மனச்சோர்வு பெரும்பாலும் மக்கள் உண்மையில் அனுபவிக்கிறதை வெளிப்படுத்தாமல் தடுக்கின்றன. மற்றவர்கள்

கவனிக்காதவர்களை இயேசு தொடர்ந்து கவனித்தார். மரத்தில் ஒளிந்திருந்த சகேயுவை அவர் கண்டார். இரண்டு சிறு காசுகளை பொக்கிஷப்பெட்டியில் போட்ட விதவையை அவர் கவனித்தார். கூட்டத்திற்கு மேலாக கூப்பிட்ட குருடன் பர்திமேயுவை அவர் கேட்டார். அமைதியாக அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரத்தைத் தொட்ட ஸ்திரீயை அவர் அறிந்துகொண்டார். தன்னைச் சுற்றியிருந்த மக்களின் மௌனமான வலியில் கிறிஸ்து எப்போதும் கவனமாக இருந்தார்.

அவருடைய சீடர்களாகிய நாமும் அதே உணர்திறனை வளர்க்க அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். யாராவது ஐக்கியத்திலிருந்து விலகத் தொடங்கும்போது, ஆராதனை மேலும் அமைதியாகும்போது, பரிச்சயமான ஒரு முகத்திலிருந்து சந்தோஷம் மறையும்போது, அல்லது ஒருவர் தான் தனியாக சுமக்கும்படி படைக்கப்படாத ஒரு சுமையை அமைதியாகச் சுமக்கத் தொடங்கும்போது கவனிக்கும் மக்களாக நாம் மாறவேண்டும். ஊழியம் பெரும்பாலும் நாம் பேசுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தொடங்கிவிடும். கவனம் செலுத்துவதிலிருந்தே அது தொடங்குகிறது.

தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் வெற்றியை நாம் அளவிடும் விதத்தையும் இது மாற்றுகிறது. உலகம் பதவிகளையும், அங்கீகாரத்தையும், செல்வாக்கையும் கொண்டாடுகிறது. தேவனுடைய ராஜ்யம் உண்மையான கீழ்ப்படிதலைக் கொண்டாடுகிறது. மத்தேயு 12-ல் இருந்த பெயர்குறிப்பிடப்படாத மக்கள் அந்த அற்புதத்தைச் செய்யவில்லை. அவர்கள் வெறுமனே ஒருவரை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தார்கள். ஆனாலும் அவர்களுடைய இரக்கம் இல்லாதிருந்தால், கொண்டாட எந்த அற்புதமும் இருந்திருக்காது. தென்படுவதைவிட உண்மையையே பரலோகம் மிக அதிகமாக மதிக்கிறது.

அந்த உண்மை ஒவ்வொரு விசுவாசியையும் உற்சாகப்படுத்தவேண்டும். எல்லோரும் பிரசங்க பீடத்தில் பிரசங்கிக்கவோ, ஒரு சபையை நடத்தவோ, சுவிசேஷகராகப் பயணிக்கவோ அழைக்கப்படவில்லை. ஆனால் கிறிஸ்துவின் ஒவ்வொரு சீடனும் ஒருவரோடு ஜெபிக்கமுடியும், ஒருவரை உற்சாகப்படுத்தமுடியும், ஒருவரை ஆலயத்திற்கு அழைக்கமுடியும், ஒரு வேத ஆய்வுவகுப்பைப் போதிக்கமுடியும், அல்லது காயப்பட்ட ஒருவர் தானாகவே இயேசுவை சந்திக்கும்வரை அவரோடு நடக்கமுடியும். சில நேரங்களில் நாம் பங்கேற்கும் மிகப்பெரிய அற்புதம், ஒருவரை இரட்சகருக்கு அறிமுகப்படுத்துவதே.

இந்த வேதப்பகுதியைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கும்போது, மிக முக்கியமான கேள்வி “என்னை யார் இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தார்கள்?” என்பதல்ல, நம்மில் அநேகர் நன்றியோடு அதற்குப் பதிலளிக்கமுடியும். மிகப்பெரிய கேள்வி, “நான் இப்போது யாரை இயேசுவிடம் கொண்டுவருகிறேன்?” என்பதே.

ஒவ்வொரு மீட்கப்பட்ட விசுவாசியிடமும் அந்தப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாரோ ஒருவர் நமக்காக ஒருமுறை ஜெபித்தார். யாரோ ஒருவர் நம்மை அழைத்தார். யாரோ ஒருவர் பொறுமையோடு தேவனுடைய வார்த்தையை நமக்குப் போதித்தார். தேவன் நமது வாழ்க்கையில் என்ன செய்யவிரும்பினார் என்று நாம் இன்னும் காணமுடியாதபோதும் யாரோ ஒருவர் நம்மைவிட்டு விலகிச் செல்ல மறுத்தார். இப்போது அதே கிருபையை மற்றவர்களுக்கு நீட்டும் முறை நமது முறை.

மக்கள் கிறிஸ்துவின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவரப்படும்போது வாழ்க்கைகள் மாற்றப்படுகின்றன என்பதை மத்தேயு 12-ல் இருந்த அற்புதம் நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. நம்மால் குருடான கண்களைத் திறக்கமுடியாது. நம்மால் அடிமைத்தனத்தைத் துரத்தமுடியாது. நமது சொந்த பலத்தால் உடைந்த இருதயங்களை மீட்டெடுக்கமுடியாது. ஆனால் அதைச் செய்யக்கூடியவரிடம் நம்மால் உண்மையாக மக்களை நடத்திச் செல்லமுடியும். நாம் அப்படிச் செய்யும்போது, பார்வையை மீட்டெடுத்து, குரல்களைத் திரும்பக் கொடுத்து, தமது மகிமைக்காக கதைகளை மறுஎழுதுகிற தேவனுடைய அழகான மீட்பின் கிரியையின் ஒரு பகுதியாக நாம் மாறுகிறோம்.

முடிவுரை

இயேசு இன்றும் பார்வையையும் குரலையும் வெற்றியையும் மீட்டெடுக்கிறார்

மத்தேயு 12-ல் பதிவான அற்புதம் ஒரு மனிதனுடைய விடுதலையின் கதையைவிட மிக அதிகமானது. அது சுவிசேஷத்தின் சித்திரமே. நம் ஒவ்வொருவரும், ஏதோ ஒரு விதத்தில், இந்த மனிதன் அனுபவித்ததையே அனுபவித்திருக்கிறோம். கிறிஸ்து நம்மைக் கண்டடைவதற்குமுன், நாம் ஆவிக்குரியபடி குருடர்களாக இருந்தோம், தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் உண்மையை முழுமையாக உணரமுடியாதிருந்தோம். பாவத்தால் கட்டப்பட்டு, நம்மைத் தாமே விடுவிக்கமுடியாதிருந்தோம். தேவனை ஆராதிக்கவும், அவருடைய நன்மையை அறிவிக்கவும் படைக்கப்பட்ட நமது குரல்கள், பயத்தினாலோ, வெட்கத்தினாலோ, குற்றவுணர்வினாலோ, மனச்சோர்வினாலோ மௌனமாக்கப்பட்டிருந்தன. நம்மைவிட்டு நமக்கே விடப்பட்டிருந்தால், நம்மைத் தாமே காக்கமுடியாது. நமது அடிமைத்தனத்தைவிட பெரியவர் ஒருவர் நமக்குத் தேவைப்பட்டார்.

இதற்காகவே இயேசு வந்தார்.

தமது பூமிக்குரிய ஊழியம் முழுவதும், எந்த சங்கிலியும் மிகவும் பலமானதல்ல, எந்த இருளும் மிக ஆழமானதல்ல, எந்த வாழ்க்கையும் தமது மாற்றும் வல்லமைக்கு மிக அதிகமாக உடைந்ததல்ல என்பதை இயேசு தொடர்ந்து நிரூபித்தார். அவர் நடந்த இடமெல்லாம், சிறைப்பட்டோர் விடுதலையைக் கண்டார்கள், குருடர் பார்வையைப் பெற்றார்கள், நம்பிக்கையற்றோர் நம்பிக்கையைக் கண்டடைந்தார்கள், சமுதாயம் தள்ளிவைத்தவர்கள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்தைக் கண்டார்கள். பிசாசு பிடிக்கப்பட்ட, குருடான, ஊமையான அந்த மனிதன்முன் நின்ற அதே கிறிஸ்து இன்று ஒவ்வொரு உடைந்த வாழ்க்கைமுன்னும் அதே அதிகாரத்தோடும் அதே இரக்கத்தோடும் நிற்கிறார்.

இந்த வேதப்பகுதியின் மிக அழகான உண்மைகளில் ஒன்று, இயேசு அந்த மனிதனுடைய அடிமைத்தனத்தை வெறுமனே நீக்கவில்லை என்பதே; பகைவன் திருடிய எல்லாவற்றையும் அவர் மீட்டெடுத்தார். அவனுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டன. அவனுடைய குரல் திரும்பியது. அவனுடைய சாட்சி தொடங்கியது. சாத்தான் மௌனமாக்க எண்ணியது தேவனுடைய மகிமைக்கு இன்னொரு சாட்சியாக மாறியது. இதுவே எப்போதும் தேவனுடைய மாதிரி. இருளிலிருந்து மக்களை மீட்பதில் மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை அவருடைய கிருபையின் உயிருள்ள சாட்சிகளாக மாற்றுவதிலும் அவர் மகிழ்கிறார்.

இந்தப் படிப்பு முழுவதும், பகைவன் ஒரு கணிக்கக்கூடிய தந்திரத்தைப் பின்பற்றுவதை நாம் கண்டோம். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை நாம் அறியாதபடி நமது ஆவிக்குரிய பார்வையைக் குருடாக்க அவன் முயற்சிக்கிறான். தேவனுடைய உண்மையை அறிவிப்பதை நாம் நிறுத்தும்படி நமது குரல்களை மௌனமாக்க அவன் முயற்சிக்கிறான். ரகசியம் நமது அடிமைத்தனத்தைப் பலப்படுத்தும் என்று எதிர்பார்த்து, கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலிருந்து நம்மை தனிமைப்படுத்துகிறான். நமது கடந்தகாலம் எப்போதும் நமது எதிர்காலத்தை வரையறுக்கும் என்று நம்மை நம்பவைக்க முயற்சித்து, நமது தோல்விகளை தொடர்ந்து நினைப்பூட்டுகிறான். ஆனால் அந்த ஒவ்வொரு தந்திரமும் இயேசுவின் சமூகத்தில் தோற்கடிக்கப்படுகிறது. கிறிஸ்து குருடான கண்களைத் திறக்கிறார், உடைந்த இருதயங்களை மீட்டெடுக்கிறார், திருடப்பட்ட குரல்களைத் திரும்பக்

கொடுக்கிறார், வெட்கத்தை கிருபையால் மாற்றுகிறார், நரகத்தின் எந்த வல்லமையும் அழிக்கமுடியாத ஒரு சாட்சியை தமது மீட்கப்பட்ட மக்களுக்குக் கொடுக்கிறார்.

இந்த அற்புதம் நமது சொந்த விடுதலையோடு நமது பொறுப்பு முடிவடையவில்லை என்பதையும் நினைப்பூட்டுகிறது. அந்த மனிதனை அவனுடைய நிலையில் சிக்கிக்கொள்ள விடமாட்டோம் என்று ஒருவர் மறுத்ததால் அவனை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தார். அதே அழைப்பு இப்போது நமக்குச் சொந்தமானது. மற்றவர்கள் இரட்சகரைக் கண்டடைய உதவும் சிலாக்கியம் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலருக்கு தங்களுக்காக இன்னும் நம்பிக்கை காணமுடியவில்லை. மற்றவர்கள் எப்படி ஜெபிப்பது என்பதையே மறந்துவிட்டார்கள். சிலர் ஆண்டுக்கணக்கான ஏமாற்றத்தினாலோ வலியினாலோ மௌனமாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். “என்னோடு வா, இயேசுவிடம் போவோம்” என்று சொல்லி இரக்கத்தின் கரத்தை நீட்டும்படியே தேவன் நம்மை அவர்கள் வாழ்க்கையில் யுக்திபூர்வமாக வைத்திருக்கிறார்.

இயேசு இன்னும் அற்புதங்களைச் செய்கிறாரா என்பது நாம் நம்புகிறோமா என்பதல்ல இந்தப் பாடம் நமக்குக் கொடுக்கும் மிகப்பெரிய சவால். அநேக விசுவாசிகள் தயங்காமல் அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிப்பார்கள். நமது சொந்த பார்வையையும் நமது சொந்த குரலையும் மீட்டெடுக்க நாம் அவரை அனுமதிக்கிறோமா என்பதே பெரிய கேள்வி. நமது சூழ்நிலைகளின்மேல் நாம் இவ்வளவு கவனம் வைத்திருப்பதால் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை இனி காணவில்லையா? பயமும் ஏமாற்றமும் விசுவாச வார்த்தைகளுக்குப் பதிலாக தோல்வியின் வார்த்தைகளை நிலைநிறுத்திவிட்டதா? தேவன் அவருடைய நன்மையைப்பற்றி சாட்சி சொல்லும்படி நம்மை அழைக்கும்போது வெட்கம் நம்மை மௌனமாக்க நாம் அனுமதித்திருக்கிறோமா? நம்பிக்கையின் கைதிகளாக அல்ல, நமது கடந்தகாலத்தின் கைதிகளாக நாம் மாறிவிட்டோமா?

நல்ல செய்தி என்னவென்றால், மத்தேயு 12-ல் அவர் செய்ததையே இயேசு இன்றும் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் விடுவிக்கிறார். இன்னும் சொஸ்தமாக்குகிறார். இன்னும் மீட்டெடுக்கிறார். மனச்சோர்வு வேரூன்றியிருந்த இடத்தில் இன்னும் நம்பிக்கை கொடுக்கிறார். பொய்களை உண்மையாலும், பயத்தை விசுவாசத்தாலும் இன்னும் மாற்றுகிறார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமது மீட்கப்பட்ட மக்களுக்கு அவர்கள் குரல்களை இன்னும் திரும்பக் கொடுக்கிறார்.

தேவனுடைய வார்த்தையின் வாக்குத்தத்தங்கள் வழியாக மீண்டும் காணும் கண்களோடு இந்தப் படிப்பை நாம் விட்டுச்செல்வோமாக. நமது வாய்கள் மீண்டும் தைரியத்தோடு அவருடைய உண்மையை அறிவிக்கட்டும். நமது வாழ்க்கை மற்றவர்களை கிறிஸ்துவை நோக்கி வழிநடத்தும் உயிருள்ள சாட்சிகளாக மாறட்டும். நமது கதைமேல் பகைவனுக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை என்பதை நாம் ஒருபோதும் மறவாதிருப்போமாக.

இயேசுவுக்கே அது உண்டு.

நாம் இனி பயத்தின், வெட்கத்தின், அல்லது தோல்வியின் கைதிகள் அல்ல. தேவனுடைய கிருபையின் மூலம், நாம் நம்பிக்கையின் கைதிகளாக மாறியிருக்கிறோம். நாம் கர்த்தரால் மீட்கப்பட்டவர்கள். ஆகவே, மீண்டும் காண்போம், மீண்டும் பேசுவோம், நம்மை விரோதியின் கைக்குத் தப்புவித்த அவருடைய நன்மையை தைரியமாக அறிவிப்போம்.

சிந்தனைக் கேள்விகள்

பார்வையையும் குரலையும் மீட்டெடுத்தல்

1. ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மையும் பார்வையும்

மத்தேயு 12-ல் பகைவனுடைய தந்திரம், அந்த மனிதனை மௌனமாக்குவதற்குமுன் அவனை குருடாக்குவதே. சூழ்நிலைகளோ, ஏமாற்றங்களோ, பயங்களோ தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை காணும் உங்கள் திறனை மங்கச்செய்த பகுதிகள் உங்கள் வாழ்க்கையில் எவை? தேவனுடைய வார்த்தையின் மூலம் உங்கள் ஆவிக்குரிய பார்வையைப் புதுப்பிக்க இந்த வாரம் நீங்கள் எடுக்கக்கூடிய நடைமுறை படிகள் என்ன?

2. உங்கள் குரலை மீண்டும் கண்டடைதல்

இயேசு நமது பார்வையை மட்டுமல்ல, நமது குரலையும் மீட்டெடுக்கிறார் என்று இந்தப் பாடம் போதிக்கிறது. சமீபத்தில் உங்கள் விசுவாசத்தை மௌனமாக்கியது என்ன? பயமா, வெட்கமா, மனச்சோர்வா, ஏமாற்றமா, அல்லது வேறு ஏதேனுமா? உங்கள் சூழ்நிலைகளுக்குப் பதிலாக தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை உங்கள் நிலைமையின்மேல் பேசத் தொடங்குவது எப்படி இருக்கும்?

3. உண்மையான சமூகத்தில் வாழ்தல்

சொஸ்தமாதல் தனிமையோடு அல்ல, அறிக்கையிடுதலோடும் ஜெபத்தோடும் இணைந்திருக்கிறது என்று யாக்கோபு போதிக்கிறார். நம்பகமான சகோதர சகோதரிகளிடம் விசுவாசிகள் வெளிப்படையாக இருப்பது ஏன் கடினமாக இருக்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? தண்டனைக்குப் பதிலாக மீட்சியை மக்கள் அனுபவிக்கும் இடமாக நமது சபை எப்படி மாறமுடியும்?

4. நம்பிக்கையின் கைதிகள்

தேவனுடைய மக்களை “நம்பிக்கையின் கைதிகள்” என்று சகரியா அழைக்கிறார். கடினமான காலகட்டங்களில் பயத்தின் கைதியாகவும் நம்பிக்கையின் கைதியாகவும் மாறுவதில் எது எளிது? உங்கள் சூழ்நிலைகள் மாறுவதற்குமுன்பே தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் உங்களுக்கு நம்பிக்கை கொடுத்த ஒரு தருணத்தைப் பகிருங்கள். அந்த அனுபவம் உங்கள் விசுவாசத்தை எப்படி பலப்படுத்தியது?

5. உங்கள் சாட்சியின் வல்லமை

ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும், தங்கள் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும் விசுவாசிகள் வெற்றிகொள்கிறார்கள் என்று வெளிப்படுத்தல் போதிக்கிறது. தேவன் உங்கள் கதையை எப்படி மறுஎழுதியிருக்கிறார்? இதேபோன்ற ஒரு போராட்டத்தில் இருக்கும் மற்றொருவரை உற்சாகப்படுத்தக்கூடிய, ஆனால் நீங்கள் இதுவரை பகிர தயங்கிய ஒரு சாட்சி உண்டா?

6. மற்றவர்களை இயேசுவிடம் கொண்டுவருதல்

காயப்பட்ட ஒரு மனிதனை இயேசுவிடம் கொண்டுவரும்படி ஒருவர் போதுமான அக்கறை காட்டியதால் மத்தேயு 12-ல் இருந்த அற்புதம் தொடங்கியது. உங்கள் ஜெபமோ, உற்சாகமோ, நட்போ, அல்லது கிறிஸ்துவுக்கான அழைப்போ தேவைப்படக்கூடிய யாரை தேவன் உங்கள் வாழ்க்கையில் வைத்திருக்கிறார்? அந்த நபரை இயேசுவை நோக்கி இன்னும் அருகில் கொண்டுவர இந்த வாரம் நீங்கள் எடுக்கக்கூடிய ஒரு குறிப்பிட்ட படி என்ன?

7. இறுதி வார்த்தை

பகைவன் நமது பார்வையைத் திருடவும், நமது குரலை மௌனமாக்கவும், நமது கடந்தகாலத்தால் நம்மை வரையறுக்கவும் விரும்புகிறான், ஆனால் இயேசு நமது பார்வையையும், நமது சாட்சியையும், நமது அடையாளத்தையும் மீட்டெடுக்கிறார் என்று இந்தப் படிப்பு முழுவதும் நாம் கற்றுக்கொண்டோம். இன்று உங்கள் வாழ்க்கையைப் பார்க்கும்போது, எந்தப் பகுதி இன்னும் முடிவடையாததுபோல் தோன்றுகிறது? உங்கள் கடந்தகாலமோ, உங்கள் வலியோ, அல்லது பகைவனோ அல்ல, இயேசுவே உங்கள் கதைமேல் இறுதி வார்த்தையைச் சொல்வார் என்று நம்ப இந்தப் பாடம் உங்களை எப்படி உற்சாகப்படுத்துகிறது?